Nr. 2. Kraków, dnia 28 lutego 1930 r. Rocznik LI.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

stoł. król. miasta Krakowa.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Kraków, Biuro prasowe Magistratu.

Przedpłatę, która wynosi w Krakowie za pojedynczy egzemplarz 3 Zł., z opłatą pocztową o 50 groszy więcej, przyjmuje wyłącznie Administracja „Dziennika Rozporządzeń".

K. BUCZKOWSKI.

MUZEUM NARODOWE W KRAKOWIE W OKRESIE DZIESIĘCIOLECIA 1918—1928.

Ubiegłe dziesięciolecie mało dla którego z Muzeów polskich dawało tak niewiele warunków rozwoju, jak dla Muzeum Narodowego w Krakowie. Już na kilka lat przed wojną znakomity zbieracz Feliks Jasieński pisał, że z powodu ciasnoty miejsca stosunki stają się takie, że każdy inny zarząd opuściłby bezradnie ręce. A od tego czasu jak wielka ilość nowych objektów przybyła. W dodatku niewielkie dochody Muzeum ograniczały jego cel i działalność. Przed wojną subsydja rządu i kraju przekraczały jedną trzecią część budżetu Muzeum, a w razie potrzeby, n. p. w wypadku zakupna drogich dzieł sztuki, rząd i kraj dawały nadzwyczajne dotacje. W ubiegłem dziesięcioleciu rząd polski całą troskę utrzymania instytucji, spełniającej tak ważną misję, pozostawił miastu, co było zadaniem przekraczającem jego siły. Mimo tych wszystkich trudności Muzeum Narodowe, nękane ciężkiemi warunkami, nie przestało się rozwijać, czego dowodem choćby tylko powierzchowny rzut oka na powiększenie się jego zbiorów w ubiegłem dziesięcioleciu.

Na nabytki Muzeum Narodowego składają się dary i zakupy. Ilość tych pierwszych jest zawsze o wiele większa, niż drugich. Tak n. p. w latach 1918—1928 Muzeum pozyskało przedmiotów z zakupu 1647 sztuk, z darów 6105, nie wliczając w tę ostatnią pozycję kolekcji im. Jasieńskiego i im. Barącza. Zbiór Feliksa Jasieńskiego, ofiarowany Muzeum Narodowemu aktem z r. 1920, liczący około 15.000 przedmiotów, jest obok zbioru E. hr. Czapskiego największym darem od czasu powstania Muzeum. Zbiór ten składa się a) z działu japońskiego, w skład którego wchodzą: malarstwo, przemysł artystyczny, oraz wielka kolekcja drzeworytów japońskich, b) z dzieł malarstwa polskiego z epoki pomatejkowskiej, oraz ze zbioru grafiki współczesnej, c) z działu tkanin artystycznych, obejmującego zabytki polskie, włoskie, japońskie, perskie i chińskie. Zbiory Jasieńskiego mieszczą w sobie również jedną z największych kolekcyj pasów kontuszowych polskich, oraz bogatą bibljotekę dzieł z zakresu sztuki.

Drugi, wspomniany wyżej, zbiór Erazma Barącza składa się z kilkuset okazów z zakresu malarstwa, meblarstwa, sztuki kobierniczej, oraz broni.

Poza wielkiemi zbiorami z darów F. Jasieńskiego i E. Barącza, wpłynął w dziesięcioleciu cały szereg kolekcyj, z których zacytujemy: cykl obrazów Ambrożego Sabatowskiego i 30 dzieł J. Rembowskiego z daru rodzin artystów, zapis Franciszka Paszkowskiego, złożony głównie z pamiątek po Kościuszce, piękną kolekcję 60 minjatur z daru prof. J. hr. Mycielskiego, zbiór złożony z 47 wzorów tkanin koptyjskich darowanych przez H. bar. Loewenfelda, zbiory numizmatów z kolekcji Wittyga i Biesiadeckiego, kolekcję dra Adama Bogusza (broń, ryciny i meble), oraz szereg mniejszych zbiorów (złożonych głównie z przedmiotów z zakresu przemysłu artystycznego) z darów Władysława Fedorowicza, Marji Niwickiej, Suszyckiej i Skarbek Ważeńskiej.

Kwota, jaką Muzeum na zakupy (dla wszystkich oddziałów) rozporządzało, doszła dopiero w r. 1928 do 30.000 zł. rocznie. Jak jednak ta suma w porównaniu do cen na rynku handlowym jest niewielką, dowodzi choćby fakt, że musiałaby być dwa razy większą, aby Muzeum mogło za nią nabyć obraz dla siebie tak bardzo pożądany jak „Trąbki" Gierymskiego, z którego to zakupu musiano zrezygnować. Z tego też powodu Dyrekcja Muzeum ograniczała się w zakupach do dzieł sztuki polskiej, albo do takich, które z kulturą polską były silnie związane, a ram budżetu nie przekraczały. Szczególnie silny nacisk kładziono na zabytki sztuki średniowiecznej nietylko dlatego, że dział ten jest najbogaciej w Muzeum Narodowem reprezentowany, lecz również dlatego, że zabytki te, stanowiące łakomy przedmiot do wywozu, coraz trudniej można nabywać. Dru-

gim działem, specjalnie leżącym na sercu Zarządowi Muzeum, jest dział malarstwa współczesnego. Z zakresu przemysłu artystycznego uzupełniano ze szczególnem staraniem zbiory ceramiki polskiej oraz tkanin.

Przez lata 1918—1924 zakupy były stosunkowo niewielkie głównie z przyczyny inflacji. Od 1924 r. znacznie natomiast wzrosły. Nie mogąc wymienić szczegółowo wszystkich zabytków, ograniczymy się do najważniejszych.

Z zakresu malarstwa cechowego i rzeźby średniowiecznej Muzeum pozyskało: dwie rzeźby drewniane z w. XV., przedstawiające jedna św. Małgorzatę, druga torso Chrystusa, figury N. P. Marji, św. Jana i św. Katarzyny z początku wieku XVI., posążek N. P. Marji z epoki Stwosza, oraz trzynaście rzeźb z wieku XV/XVI.

Pozyskano dalej obraz, przedstawiający Ukrzyżowanie, a stanowiący jeden z najstarszych naszych zabytków, dwa obrazy cechowe z XV. w., przedstawiające Chrzest Chrystusa i Matkę Boską ze św. Janem Chrzcicielem, dalej tryptyk z początku XVI. w. z patronami Polski i dwa skrzydła tryptyku z Trzebuni z przełomu XIV/XV. w.

Malarstwo i rzeźba wieku XIX. i okresu nam współczesnego są reprezentowane w zakupach przez dzieła Boznańskiej, Chełmońskiego, Dunikowskiego, Hofmanna, Filipkiewicza, Juljusza Kossaka, Weissa i szeregu innych.

Do działu rysunków przybył zakupiony zbiór prac Brodowskiego, teka z rycinami N. Stachowicza, rysunki Wyspiańskiego, dwie teki z rysunkami i planami po architekcie Księżarskim, z grafiki szereg tek z pracami Gumowskiego, Skoczylasa, Pieniążka, Bieleckiego i innych.

Z bogatych nabytków z działu przemysłu artystycznego wymienić należy kolekcję złożoną z 31 srebrnych pasów, noszonych przez szlachtę i mieszczaństwo polskie w w. XVII., jedyny tego rodzaju zbiór w Polsce, oraz kolekcję złożoną z kilkudziesięciu przedmiotów sztuki chińskiej, głównie haftów i przedmiotów ozdobionych emalją cloisonné. Zaznaczyć należy, że zarząd Muzeum kupował wszystkie przedmioty po gruntownych i wyczerpujących badaniach z pomocą członków Komisji muzealnej i specjalistów.

Obecnie inwentarz posiada około 120.000 pozycyj.

Wielka ta ilość zabytków mieściła się do r. 1918 w trzech budynkach, t. j. Sukiennicach, Muzeum Czapskich i Domu Matejki, zajmujących razem 3.235 m^2 powierzchni w rzucie poziomym. W okresie 10-lecia Zarząd Muzeum, widząc bezpłodność wysiłków, zdążających do zdobycia odpowiedniego budynku, chwycił się jedynego środka, mogącego odwlec zatamowanie rozrostu Muzeum t. j. zaczął tworzyć nowe oddziały. W latach 1918—1928 powstały nowe trzy oddziały, co świadczy o żywotności instytucji. Są to: oddział im. Jasieńskiego, założony w r. 1920, dla którego znaleziono przynajmniej częściowe pomieszczenie dopiero w roku ubiegłym w kamienicy z fundacji Szołayskich, dalej oddział im. E. Barącza, który powstał w r. 1923, umieszczony w budynku, odstąpionym przez Gminę m. Krakowa przy ul. Karmelickiej, wreszcie trzeci oddział mieszczący się w Wieży Ratuszowej. Dwa pierwsze oddziały obejmują, jak wiadomo, zbiory ich założycieli, w trzecim w Wieży Ratuszowej mieszczą się zabytki z epoki średniowiecza. Założenie tego ostatniego oddziału poprzedziła odpowiednia adaptacja Wieży Ratuszowej, przeprowadzona staraniem Muzeum, ograniczająca się obecnie do dwóch izb, a w najbliższym czasie mająca objąć resztę ubikacyj Wieży.

Przez przyłączenie tych trzech oddziałów powierzchnia, zajmowana przez zbiory Muzeum Narodowego, wzrosła o 521 m^2 w rzucie poziomym.

Najlepszym przykładem żywotności każdego Muzeum jest jego frekwencja. Zarząd Muzeum Narodowego dokładał wszelkich starań, aby stała ona zawsze na wysokim poziomie, rezygnując w miarę możności z dochodów przez udzielanie jaknajdalej idących zniżek, przez wydawnictwa katalogów, a nawet odpowiednią reklamę poszczególnych oddziałów. Podkreślić należy, że Galerja w Sukiennicach jest może jedyną instytucją dobra publicznego, zamkniętą jedynie przez dwa dni w roku.

W latach 1918—1928 zwiedziło Muzeum 845.565 osób (wliczone są tu wszystkie oddziały). Jeżeli dodamy do tego wycieczki oficjalne i wstępy bezpłatne, których szczególnie w okresie plebiscytu nie szczędzono ze względów propagandowych, to osiągniemy imponującą liczbę miljona zwiedzających, którą to cyfrą nie może się przypuszczalnie pochlubić żadne inne polskie muzeum.

Największą była frekwencja w latach 1918—1923, gdy Polacy ze wszystkich stron śpieszyli do Krakowa. Rok 1921 osiągnął rekordową cyfrę zwiedzających 140.000 osób. W roku 1924 nastąpiło nagłe załamanie się frekwencji, która w r. 1925 spadła do 46.000, czego przyczyną była także ogólna ekonomiczna sytuacja kraju. Od r. 1926 zaznacza się znowu wzrost frekwencji. W r. 1928 zwiedziło oddziały Muzeum 72.003 osoby.

Charakterystycznym jest rozdział frekwencji pomiędzy poszczególne oddziały. Najwięcej zwiedzających bo 60—80% przypada na Galerję w Sukiennicach. Drugie miejsce zajmuje Muzeum im. Jana Matejki, które zwiedza prawie dwa razy większa ilość osób, niż Muzeum im. Czapskich, zawierające przecież bogate działy przemysłu artystycznego, malarstwa obcego, grafiki i numizmatyki, zdające się wzbudzać wielkie zainteresowanie. Przyczyna tego leży nietyle w kulcie mistrza, (zwiedzający bowiem oddział widzą zazwyczaj już poprzednio dzieła Matejki w Galerji). ani w dogodniejszem położeniu, ile w różnicy układu zabytków, na które w Muzeum Czapskich z powodu braku miejsca nie można kłaść odpowiedniego nacisku.

Długiem byłoby przedstawienie liczbowe, dotyczące zawodu zwiedzających i okolic skąd pochodzą. Ograniczymy się do nadmienienia, że główną masę stanowią wycieczki szkolne, poza któremi reprezentowane są silnie wycieczki różnych związków zarówno ideowych, jak i ekonomicznych. Muzeum Narodowe w Krakowie posiada to uprzywilejowane stanowisko pośród Muzeów polskich, że wchodzący do Muzeum są już zahypnotyzowani potężną pieśnią, płynącą z murów Krakowa i spoglądają na zabytki z tem większem odczuciem i zrozumieniem nie na jako wyrwane z całości, ale z tą całością silnie związane. Dotyczy to zarówno cudzoziemców, jak i Polaków. Wpływ Muzeum na cudzoziemców zmniejsza się niezmiernie wskutek rozbicia na poszczególne oddziały, gdyż z braku czasu ograniczają się zazwyczaj cudzoziemcy do zwiedzenia Galerji w Sukiennicach i Barbakanu, które to dwa oddziały zostały jedynie uwzględnione w kartach biletowych Towarzystwa Turystycznego.

Jednem z ważnych zadań Muzeum Narodowego jest urządzanie wystaw. Działalność ta nie mogła być

w dziesięcioleciu tak silną jak przed wojną. Główną przyczyną było zapełnienie sal Muzeum zabytkami tak wielkie, że przy braku składów każdorazowe urządzenie wystawy zmuszało do umieszczania usuniętych dzieł sztuki po pokojach kancelaryjnych i pracowniach. Mimo tych trudności, urządziło Muzeum w dziesięcioleciu około 20 wystaw, z których wymienimy: wystawę dzieł Gottlieba, Michałowskiego, portretów sławnych ludzi, pamiątek z epoki Słowackiego, gen. Bema, wystawę portretów Legjonistów, minjatur, starych druków i opraw, grafiki (w trzech serjach), tkanin ze zbiorów Dąbczańskiej, sztuki średniowiecznej, kilimów itd.

Innem zadaniem Muzeum Narodowego jest przyjście z pomocą uczonym i instytucjom naukowym zagranicznym, przez odpowiednie udzielanie wyjaśnień z zakresu zabytków polskich i obcych, znajdujących się w Polsce. Lata wojny przerwały tę działalność do tego stopnia, że w r. 1918 zarząd Muzeum porozumiewał się z uczonymi i instytucjami zagranicznemi tylko w 9 wypadkach. W r. 1928 przeprowadzono korespondencję z instytucjami i uczonymi w 78 wypadkach. Wogóle agendy Muzeum Narodowego i zakres jego czynności z każdym dniem wzrastają zwłaszcza, że Muzeum administruje sześcioma oddziałami, do których dochodzą jeszcze zabytkowe budynki. Nic więc dziwnego, że dziennik czynności notuje n. p. w roku 1928 2.600 pozycyj spraw załatwionych.

Zarząd Muzeum Narodowego prowadził bez przerwy prace konserwacyjne albo przy pomocy własnych warsztatów, albo przy pomocy specjalistów, (n. p. w zakresie odnawiania obrazów przy pomocy prof. Wiesława Zarzyckiego). Samych obrazów cechowych odrestaurowano około 30.

Przy Muzeum Narodowem, podobnie jak i przy innych Muzeach zagranicznych, istniało już przed wojną Towarzystwo Przyjaciół Muzeum Narodowego, mające na celu zbieranie funduszów na zakupno dzieł sztuki dla Muzeum i poparcia jego zadań. Działalność Towarzystwa, która uległa przerwie w czasie wojny, została wskrzeszona znowu w r. 1927 i przybiera z każdym rokiem na sile.

Bardzo żywotną i posiadającą zasadnicze znaczenie dla rozwoju Muzeum jest sprawa budowy nowego gmachu. Wyłoniła się ona już w r. 1900 (jubileuszowem Muzeum), a więc przed 30 laty, wywołując odtąd żywe polemiki, nie wolne od momentów osobistych i wysuwające coraz to nowe projekty, ustępujące z błyskawiczną szybkością miejsca innym.

Przewlekłość tej sprawy byłaby niezrozumiałą, gdyby z drugiej strony nie fakt, że przypadała ona na ciężki okres wojny i krystalizowania się państwa i gdyby w rezultacie nie przekreśliła wiele planów ujemnych, jakie dorywczo przyjęte mogłyby zaszkodzić przyszłości Muzeum.

Jak wiadomo, Gmina m. Krakowa w poszukiwaniu odpowiedniego budynku uzyskała przed wojną gmach poszpitalny na Wawelu, którego część zaadaptowano znacznym kosztem. Po uzyskaniu niepodległości gmach poszpitalny przeszedł na własność Rządu, w następstwie czego Gmina, nie otrzymawszy żadnej rekompensaty ze strony rządu, musiała szukać nowego rozwiązania.

W r. 1919 wysunęła Komisja rządowa projekt umieszczenia Muzeum w dawnych kuchniach królewskich na Wawelu, wysoce niefortunny ze względu na szczupłość miejsca i nieodpowiednią strukturę budynku.

W r. 1920 ustala się negatywne stanowisko rządu wobec projektu umieszczenia Muzeum na Wawelu. Stanowisko to, na które nie bez wpływu była opinja zarządu odnowienia Zamku na Wawelu i projekt urządzenia panteonu na miejscu gmachu poszpitalnego, było tak zdecydowanem, niedającem się niczem zachwiać, że w r. 1921 powstaje myśl budowy nowego gmachu dla Muzeum u wylotu ul. Wolskiej, jako pomnika wolności, według projektu prof. Szyszki-Bohusza. Budynek ten miał składać się z pięciu jednopiętrowych pawilonów, połączonych łukiem triumfalnym, z zastosowaniem światła górnego w salach piętrowych, a bocznego w parterowych. Rozwiązanie pawilonowe dawało możność rozbudowy budynku w miarę funduszów, samo zaś miejsce możliwość dalszego rozwoju. Miasto oddało na cel „pomnika wolności" bezpłatnie grunt przy ul. Wolskiej, a komitet budowy z prezydentem Federowiczem, Janem Götzem Okocimskim, prof. dr. Kazimierzem Morawskim i Edwardem hr. Raczyńskim na czele, rozpoczął ożywioną działalność. Niedługo jednak, wobec ciągłej dewaluacji i skreślenia przez Ministerstwo Skarbu odpowiedniej subwencji na budowę w budżecie r. 1923, zapał zwolna ostygł. Podniecił go znowu zapis Karola Corrazy w r. 1924, wynoszący po zrealizowaniu 180.000 zł.

Wydawało się, że teraz dojdzie wreszcie do budowy. Zaczem jednak zdołano zrealizować zapis i budowę rozpocząć, wysunięto ze strony Komitetu restauracji zamku na Wawelu myśl, że wnętrze zamku królewskiego na Wawelu może być użyte na pomieszczenie części Muzeum Narodowego. Chociaż pomysł ten nie miał żadnych szans wprowadzenia w czyn, wobec szczupłości miejsca i wobec obawy rozdrobnienia całego zbioru i zniszczenia jego celu przez wybranie nadających się objektów, był przez to zgubny, że odwiódł umysły od pomnika wolności i w następstwie sprowadził znowu powrót koncepcji budynku poszpitalnego, choć ta ostatnia była zgóry przeznaczona na zły wynik wobec stanowiska rządu.

Po przedstawieniu przez architekta Stryjeńskiego nowego projektu adaptacji budynku poszpitalnego, zarząd miasta porzucił w r. 1926 myśl budowy Muzeum na Błoniach. Wkrótce jednak przeprowadzenie tego planu okazało się podobnie jak poprzednio niemożliwem wobec braku zezwolenia rządu. Wówczas wrócono jeszcze raz do planu budowy nowego gmachu, tylko już nie na Błoniach ze względu na wilgotność terenu, lecz przy zbiegu ul. Zyblikiewicza, Andrzeja Potockiego i Kopernika.

Po rozpatrzeniu planów pp. Inż. Kreislera i Boratyńskiego, Komitet muzealny doszedł do przekonania, że z powodu złej konstrukcji terenu budowa gmachu muzealnego na tem miejscu byłaby bardzo uciążliwą. Z drugiej strony, gdy doświadczenia związane z budową seminarjum duchowego śląskiego wykazały, że teren przy ulicy Wolskiej nie jest zalewowy, wybrano komisję mającą za zadanie wybrać najlepszy teren na pasie miejskich gruntów pomiędzy ulicą Wolską a Parkiem Krakowskim, poczem miasto ma przystąpić do budowy nowego gmachu.

DR. LUDWIK GRABCZAK.

SPRAWOZDANIE Z DZIAŁALNOŚCI M. AMBULATORJUM DENTYSTYCZNEGO SZKOLNEGO ZA R. SZKOLNY 1927/28.

Szesnasty z rzędu rok działalności M. Ambulatorjum Dentystycznego szkolnego zaznacza się znacznem rozszerzeniem agend tej instytucji. Kraków stoi w dziedzinie szkolnej opieki dentystycznej na równi, a nawet pod wieloma względami przewyższa podobne instytucje wielu miastach zagranicznych.

Wychodząc z założenia, że opieka nad jamą ustną i uzębieniem dzieci szkolnych stanowi jeden z wielkich filarów opieki nad dzieckiem, starało się miasto o to, by ta pierwsza humanitarna placówka w Polsce promieniowała organizacją i rezultatami swej działalności na inne miasta Rzeczypospolitej. Jeśli się jeszcze uda rozszerzyć opiekę nad uzębieniem na wiek przedszkolny i pozaszkolny, wreszcie zdecentralizować ambulatorjum przez stworzenie filij na peryferjach miasta, opanuje się w zupełności ten tak ważny dział higjeny szkolnej.

Obok normalnej pracy w ambulatorjum, przeprowadzano w godzinach rannych inspekcje po szkołach, badając uzębienie dzieci szkół powszechnych. Specjalną uwagę zwrócono w tym roku szkolnym na szkoły mieszane, rozmieszczone po najdalszych peryferjach miasta. Przy rewizjach uzębienia, przeprowadzanych na miejscu po szkołach, można było stwierdzić, że także i inne poradnie dentystyczne (Kasa chorych, kolej), do których skierowywano dzieci szkolne, pracowały owocnie i intenzywnie. Pouczające wykłady o higjenie jamy ustnej i zębów przed badaniami i nacisk wywierany w tym kierunku przez szkoły i Radę szkolną na dzieci szkół powszechnych odniosły pożądany skutek, o czem przekonują wyniki badań uzębienia. Jak z jednej strony stale wzrasta procent zupełnie zdrowego i uporządkowanego uzębienia u dzieci szkolnych, tak w temże tempie opada procent daleko posuniętej próchnicy zębowej, tej plagi dzieci w wieku szkolnym.

W zestawionem poniżej sprawozdaniu z działalności M. Ambulatorjum Dentystycznego szkolnego należałoby pewne pozycje podkreślić. A mianowicie:

a) zauważa się przewagę dziewcząt korzystających z ambulatorjum (stosunek 3 : 1) nad chłopcami,

b) specjalnie wielki nacisk kładziono na roboty zachowawcze (leczenie i plombowanie zębów), na co wskazuje stosunek wyleczonych i zaplombowanych zębów i wyleczonych zgorzeli zębowych do wyjętych zębów stałych. Na 1.871 wyleczonych i wypełnionych zębów wyjęto tylko 595 zębów stałych,

c) wreszcie przeprowadzono kompletną sanację jamy ustnej i uporządkowano w zupełności uzębienie w 1.372 wypadkach, a więc u około 80% zgłaszających się dzieci szkolnych.

Pozostaje jeszcze otwartą sprawa nieprawidłowego zgryzu i ustawienia zębów, spotykana u dzieci przy badaniach w ilości około 5%. Może w niedalekiej przyszłości będzie można działalność Ambulatorjum rozciągnąć także i na ten ważny dział dentystyki, jaką stanowi regulacja zębów.

Liczbowe sprawozdanie z działalności Miejskiego Ambulatorjum Dentystycznego szkolnego za rok szkolny 1927/28 przedstawia się w następujący sposób:

A. Badania rewizyjne po szkołach:

1) Zbadano dzieci szkolnych. . . . 8.230
2) Zdrowe uzębienie posiada . . . 1.514 (ok. 19%)
3) Daleko posunięta próchnica zębowa 359 (ok. 4%)
4) Nieprawidłowy zgryz posiada . . 407
5) Wysłano odezw do rodziców . . 4.858
6) Przeznaczono do M. Ambulatorjum Dentystycznego szkolnego . . . 2.732
7) Przeznaczono do ambul. dent. Kasy chorych 2.023
8) Przeznaczono do ambul. dent. Szpitala Izraelitów 173
9) Przeznaczono do prywatnej pomocy lekarskiej, względnie do państwowych poradni dentystycznych 1.788

B. Działalność M. Ambulatorjum Dentystycznego:

1) Ogólna liczba pacjentów 1.743
2) Chłopców 580
3) Dziewcząt 1.163
4) Plomb założono (w tem w zębach mlecznych) 1.871
5) Zaopatrzono zębów (leczenie korzeni) . . 543
6) Wyleczono zgorzeli miazgi zębowej . . . 49
7) Wyleczono przetok zębowych 32
8) Stałych zębów wyjęto (w tem 81 zapaleń okostnej) 595
9) Usunięto pni po zębach mlecznych . . . 2.422
10) Zdjęto kamień (osad) zębowy i oczyszczono zęby 245
11) Inne ważniejsze zabiegi dentystyczne . . 3.218
12) Uporządkowano w zupełności uzębienie i jamę ustną u pacjentów 1.372
13) Ogólna liczba ordynacyj 8.666

Zwolniono od wpisowego i od wszelkich opłat za zabiegi dentystyczne 845 najuboższych dzieci szkolnych, a więc prawie 50% ogólnej liczby pacjentów. Z pomocy M. Ambulatorjum Dentystycznego szkolnego korzystało w ubiegłym roku szkolnym 198 dzieci pracowników Gminy m. Krakowa.

CZĘŚĆ URZĘDOWA.

OBWIESZCZENIA I ROZPORZĄDZENIA.

L. VII. 40663/1929.

ROZPORZĄDZENIE

Magistratu stoł. król. miasta Krakowa z dnia 15 stycznia 1930 r. o portalach sklepowych, gablotkach, szyldach i t. p.

Na podstawie uchwały Rady miasta z dnia 5 grudnia 1929 roku, oraz na zasadzie § 60 ustęp 30 Statutu gminnego dla m. Krakowa, Magistrat zarządza co następuje:

§ 1.

Umieszczanie tablic firmowych, szyldów, godeł i innych oznak kupieckich i przemysłowych, tablic reklamowych, reklam świetlnych, lamp, latarń, szyldów transparentowych, szyldów kolistych i poprzecznych, reflektorów i t. p. przedmiotów, dalej urządzanie gablotek, portali sklepowych, daszków ochronnych nad wejściami do hoteli i kinoteatrów i t. p., balkonów, ganków, wykuszów i innych części domu na chodnik wysuniętych lub wkraczających w słup powietrza nad chodnikiem, oraz pokrywanie fasad domów napisami lub malowidłami wymaga zezwolenia Magistratu.

Magistrat obowiązany jest zgłoszenie prośby o zezwolenie załatwić do 3 miesięcy. Wrazie, jeżeli w tym czasie strona nie otrzyma załatwienia, służy jej prawo umieszczenia zgłoszonego urządzenia w tym paragrafie wymienionego.

§ 2.

Interesowani winni do podania o zezwolenie dołączyć dokładny rysunek szyldu, tablicy reklamowej i t. p., z podaniem materjału, napisów, barw, rozmiarów, sposobu utwierdzenia i rozłożenia na fasadzie. O ile z umieszczeniem tych przedmiotów i urządzeń łączą się roboty wymienione w art. 333 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Prawie budowlanem (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202), prośba o zezwolenie ma być poparta planami, wykonanemi zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Robót Publicznych o sporządzaniu i zatwierdzaniu projektów budowlanych z dnia 2 lipca 1929 r. (Dz. R. P. Nr. 58 poz. 456). Jeżeli zaś łączą się z tem roboty wymienione w art. 334 Prawa budowlanego, należy postarać się o uprzednie zezwolenie Magistratu, o ile zaś łączą się z tem roboty, o których mowa w art. 335 Prawa budowlanego, ma uprawniony przedsiębiorca przed rozpoczęciem robót zawiadomić o nich Magistrat i podpisać wymaganą deklarację.

Zezwolenia należy odmówić, jeżeli urządzenia, o których mowa w niniejszem rozporządzeniu nie będą odpowiednie ze względu na swój kształt, rysunek, barwę i t. p., albo niezgodne z otoczeniem, a szyldy (tablice reklamowe) i t. p. nieczytelne, błędne lub w języku dla ogółu ludności niezrozumiałe.

§ 3.

Tablice firmowe poziome, o ile nie przekraczają rozmiarów 40×30 cm nie podlegają zgłoszeniu do Magistratu. Nie wolno ich jednak umieszczać na częściach architektonicznych portali. Wrazie nieodpowiedniego ich umieszczenia lub gdyby nie odpowiadały postanowieniom § 2, może Magistrat nakazać przeniesienie ich na inne odpowiedniejsze miejsce lub też ich usunięcie.

§ 4.

Jeżeli przedmioty, o których mowa w § 1 są wysunięte na chodnik lub wchodzą w słup powietrza ponad ulicą publiczną, należy za umieszczenie ich uiścić na rzecz funduszu miejskiego następujące jednorazowe opłaty, a mianowicie:

Za umieszczenie:

1. poprzecznych tablic firmowych, szyldów, szyldów transparentowych lub świetlnych, godeł i innych oznak kupieckich i t. p., występujących w ulicę co najwyżej 80 cm.:
   a) w Dzieln. I. do VIII. i XXII. . . . 50 zł.
   b) w Dzieln. IX. do XXI. . . . . . . 30 „
   c) poprzecznych godeł rękodzielniczych, których właściciele nie posiadają wystawy ani gablotki w całem mieście 20 „

2. gablotek o wymiarze normalnym, przewidzianym w § 117 Regulaminu z roku 1884 (15 cm głęb.) a urządzanych na podstawie § 8 niniejszego rozporządzenia . . . . 30 „

3. markiz sklepowych płóciennych:
   a) w Dzieln. I. za każdy 1 m² powierzchni 20 „
   b) w Dzieln. II. do VIII. i XXII. za każdy 1 m² powierzchni . . . . 10 „
   c) w Dzieln. IX. do XXI. za każdy 1 m² powierzchni . . . . 5 „

4. balkonów o wymiarze normalnym, oznaczonym w obowiązujących przepisach:
   a) w Dzieln. I. do VIII. i XXII. . . . 300 „
   b) w Dzieln. IX. do XXI. . . . . . 120 „

Wymienione pod 1), 2) i 3) opłaty obowiązani są uiścić właściciele szyldów, godeł, gablotek, reklam, tablic firmowych, markiz i t. p., opłaty zaś wymienione pod 4) uiścić mają właściciele odnośnych realności.

§ 5.

Zezwolenie na umieszczenie przedmiotów, o których mowa w § 4 poz. 1), 2) i 3) przywiązane jest do osoby posiadacza handlu, przemysłu, biura, któremu zezwolenia udzielono i gaśnie ze zmianą osoby.

Zezwolenie może być każdego czasu cofnięte za poprzedniem 3-miesięcznem wezwaniem przez Magistrat do usunięcia, a właściciel obowiązany jest usunąć szyld, godło, gablotkę i t. p. bez żadnych roszczeń natychmiast po upływie terminu.

Zezwolenie na umieszczenie urządzeń, o których mowa w § 4 ustęp 4) gaśnie z chwilą zburzenia domu, względnie wcześniejszego usunięcia tych urządzeń.

§ 6.

Za umieszczenie innych przedmiotów, wkraczających w słup powietrza ponad ulicę, jak np. daszki ochronne (markizy) nad wjazdami lub wejściami do hoteli, teatrów i t. p., dalej stopni, poręczy, daszków okapowych, wreszcie przedmiotów wymienionych w § 4, a wykraczających poza zwyczajną miarę, wymierzy Magistrat w każdym poszczególnym przypadku opłatę przy udzieleniu zezwolenia.

Co do terminu usunięcia powyższych przedmiotów i urządzeń mają zastosowanie przepisy § 5, a co do opłat przepisy ostatniego ustępu § 4.

§ 7.

Za lampy bez napisów nie pobiera się opłat.

§ 8.

Od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wzbronione jest urządzanie portali i gablotek, występujących w całości lub częściowo przed lico fasady.

Istniejące dotychczas portale sklepowe i gabloty,

które występują przed lico fasady mają być usunięte w terminie przez Magistrat oznaczonym.

Magistrat może wyjątkowo zezwalać na urządzenie gablot, występujących przed lico fasady w bocznych ulicach miasta.

§ 9.

Przedmioty i urządzenia wymienione w niniejszem rozporządzeniu mają być zawsze czysto i należycie utrzymane.

§ 10.

Za wszelkie następstwa wynikłe z powodu nienależytego utrzymania, względnie złego przytwierdzenia urządzeń, wymienionych w niniejszem rozporządzeniu ponoszą odpowiedzialność ich właściciele.

Jeżeli zaś, pomimo zaprzestania handlu, przemysłu i t. p., szyld, gablota i t. p. przedmioty nie będą usunięte, odpowiedzialność, o której mowa w poprzednim ustępie, ponosi właściciel realności.

§ 11.

Wszelkie istniejące dotychczas poprzeczne szyldy, oznaki i t. p. oraz inne urządzenia, wchodzące w słup powietrza nad ulicą, na które dotychczas nie uzyskano zezwolenia, należy usunąć w terminie oznaczonym przez Magistrat albo postarać się dodatkowo w tymże terminie o zezwolenie na ich pozostawienie i uiścić przypadające należytości.

Gablotki, daszki nad wejściami do teatrów i t. p., które urządzono za zezwoleniem Magistratu, mogą pozostać pod warunkiem uiszczenia należytości, przypadającej w myśl § 4 i 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 12.

Poziome szyldy, tablice reklamowe i t. p., nie odpowiadające przepisom § 2 muszą być na żądanie Magistratu usunięte w terminie oznaczonym przez Magistrat.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do balkonów, wykuszów i okapów, wybudowanych na podstawie planów, zatwierdzonych przez Magistrat przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 14.

Niestosujący się do postanowień niniejszego rozporządzenia karani będą w myśl przepisów § 60 ust. 30 Statutu gminnego dla m. Krakowa przy zastosowaniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 89, o ile przekroczenia nie podpadają ukaraniu w myśl przepisów art. 399 do 404 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanem, względnie w myśl przepisów powszechnej ustawy karnej.

Przekraczający przepisy niniejszego rozporządzenia odpowiadają nadto za wyrządzoną szkodę.

§ 15.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie tego rozporządzenia tracą moc obowiązującą rozporządzenia Magistratu z dnia 30 września 1918 L. I. b. 72708/918, z dnia 16 czerwca 1925 L. VII. 8556/925 i z dnia 24 marca 1926 L. VII. 6634/926.

Prezydent miasta:

Inż. *Karol Rolle.*

L. VII. 38191/1929.

ROZPORZĄDZENIE

Magistratu stoł. król. miasta Krakowa z dnia 30 stycznia 1930 r. o wywozie popiołu i śmieci domowych.

Na podstawie art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 311) oraz na podstawie uchwały Rady miasta z dnia 2 stycznia 1920 L. I. b. 193/920 Magistrat zarządza co następuje:

§ 1.

Popiół i śmieci domowe należy składać do osobnych na ten cel przeznaczonych skrzynek, urządzonych według typu zatwierdzonego przez Magistrat, a przystosowanego do sposobu i do urządzeń, służących do wywozu popiołu i śmieci.

W tym celu w każdej realności, położonej na obszarze miasta Krakowa należy utrzymywać przepisane skrzynki, w ilości oznaczonej przez Magistrat.

Składanie popiołu i śmieci domowych w innych zbiornikach jest zakazane.

§ 2.

Do skrzynek wolno wrzucać tylko popiół oraz zmiotki domowe, nie dające się spalić. Śmieci i odpadki, które można spalić, należy spalać w piecach domowych.

Przedmioty stałe, ziemię, gruz, szkło i t. p. należy składać osobno i bezzwłocznie z realności usuwać na miejsca na ten cel przez Magistrat przeznaczone.

§ 3.

Skrzynki na popiół i śmieci powinny być ustawiane z reguły w podwórzu w miejscu łatwo dostępnem. Skrzynki te mają być utrzymywane w należytym stanie; w tym celu należy skrzynki ustawiać na podłożach i pod zadaszeniem, co pewien czas czyścić i w miarę potrzeby odświeżać je farbą pokostową tak, aby zewnętrzna strona skrzynek zawsze przedstawiała się czysto.

Wrzucanie do skrzynek przedmiotów, które z uwagi na swoje właściwości fizyczne lub chemiczne mogłyby wpłynąć ujemnie na całość skrzynek jest zakazane.

Skrzynki, które skutkiem zużycia lub zepsucia stały się niezdatne do użytku należy usunąć, a w ich miejsce wstawić nowe.

§ 4.

Wywóz popiołu i śmieci należy do Gminy miasta Krakowa, która uskutecznia go przez Zakład czyszczenia miasta. Innym osobom nie wolno dokonywać wywozu we własnym zakresie.

Wywozu dokonywa Zakład czyszczenia miasta wozami specjalnie na ten cel urządzonemi w czasokresach oznaczonych przez Magistrat.

Należytości za wywóz wymierzane są według każdocześnie obowiązującej taryfy i obciążają właścicieli realności.

§ 5.

Gmina miasta Krakowa dokonywa systematycznego wywozu popiołu i śmieci ze wszystkich realności w Dzieln. I. do VIII. i XXII., natomiast w Dzieln. IX. do XXI. z tych części dzielnic, względnie z tych realności, które są urządzone po miejsku i które Magistrat obejmie ze względów porządkowych i sanitarnych programem systematycznego wywozu.

Program ten obecnie obejmuje:

Dzieln. IX.: ul. Barska, Ludwinowska i część ul. Tureckiej l. or. 1—9 i 2—16 włącznie.

Dzieln. X.: ul. Barska.

Dzieln. XI.: wszystkie ulice z wyjątkiem ul. Tynieckiej, Zagrody, Ks. Marka, Rybackiej, Czarodziejskiej i Szwedzkiej.

Dzieln. XII.: wszystkie ulice z wyjątkiem ul. Kasztelańskiej i Flisackiej.

Dzieln. XIII.: ul. Gontyna, Anczyca i św. Bronisławy.

Dzieln. XIV.: wszystkie ulice z wyjątkiem ul. Piastowskiej.

Dzieln. XV.: wszystkie ulice z wyjątkiem ul. Racławickiej, a w ul. Kazimierza Wielkiego tylko realności l. or. 1—65 i 2—74, oraz w ulicy Juljusza Lea tylko realności l. or. 1—63 i 2—42 włącznie.

Dzieln. XVII.: ul. Mazowiecka l. or. 1—45 i 2—30, ul. Wrocławska l. or. 1—9 i 2—24, ul. Cieszyńska, Lubelska, Śląska, Kamienna, Murowana, Będzińska i Towarowa.

Dzieln. XVIII.: Aleja Królewska od początku do ul. Żelaznej, ul. Żelazna, Kątowa, Wjazd, Grunwaldzka, Moniuszki, Kielecka i Kasprowicza.

Dzieln. XIX.: ul. Grzegórzecka l. or. 1—43 i 2—44, ul. Wiślisko, Chodkiewicza, Prochowa, Wincentego Pola, Żółkiewskiego, Rzeźnicza, Masarska i Gęsia (dawna ul. Pod Rzeźnią).

Dzieln. XVI., XX. i XXI. na razie są wyłączone w całości z akcji systematycznego wywozu popiołu i śmieci przez Zakład czyszczenia miasta.

Magistrat będzie w przyszłości obejmował akcją systematycznego wywozu także i te dzielnice, względnie części dzielnic, które powyższym programem na razie nie zostały objęte, a to w miarę zachodzących okoliczności, umożliwiających wywóz.

§ 6.

Z budynków wojskowych, przeznaczonych na cele wojskowe, z zakładów przemysłowych oraz z budynków prywatnych, położonych w Dzieln. IX. do XXI., które nie zostały objęte programem systematycznego wywozu (§ 5), mają wywóz popiołu i śmieci przeprowadzać we własnym zakresie zarządy, względnie właściciele dotyczących budynków z tem, że należy uzyskać poprzednio ze strony Magistratu jako władzy administracji ogólnej ze względów sanitarno-porządkowych zatwierdzenie sposobu wywozu popiołu i śmieci, oraz miejsca projektowanego na wywóz.

Przepis ten nie dotyczy tych budynków wojskowych i przemysłowych, w których znajdują się mieszkania czynszowe.

Do budynków wojskowych i zakładów przemysłowych wymienionych w ustępie pierwszym tego paragrafu niema zastosowania § 1, a składanie popiołu i śmieci może się odbywać w innych zbiornikach.

Gmina miasta Krakowa może podjąć się wywozu popiołu i śmieci z budynków wymienionych w ustępie pierwszym przez Zakład czyszczenia miasta na podstawie osobnej umowy.

§ 7.

Magistrat może stosować pewne ulgi odnośnie do obowiązków, nałożonych powyższemi przepisami w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, zwłaszcza w odniesieniu do budynków o specjalnym charakterze (np. budynki klasztorne, państwowe i t. p.).

§ 8.

Niestosujący się do powyższych przepisów karani będą na podstawie postanowień Art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzpltej z dnia 16 marca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 311) oraz § 60 ustęp 30 Statutu gminnego miasta Krakowa przy zastosowaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 89, o ile dane przekroczenie nie podpada pod przepisy powszechnej ustawy karnej.

§ 9.

W szczególnych przypadkach, jeśli zajdzie tego potrzeba, Magistrat zastosuje środki przymusowe, przewidziane w art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 o postępowaniu przymusowem (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 342), a w szczególności karę pieniężną w celu przymuszenia, wykonanie zastępcze lub przymus bezpośredni.

Przepis ten ma również zastosowanie w tych przypadkach, gdy odnośne instytucje, względnie właściciele domów, wymienieni w § 6 nie będą przeprowadzali systematycznego wywozu popiołu i śmieci i doprowadzą do nadmiernego nagromadzenia materjału wywozowego.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą następujące przepisy: rozp. Mgtu z dnia 25 maja 1926 L. VII. 9067/926; z rozporządzenia Mgtu z dnia 10 lutego 1927 L. VII. 122/927 pierwszy ustęp § 3, cały § 5, 6 i 8; rozp. Mgtu z dnia 15 lutego 1929 L. VII. 2624/929.

Prezydent miasta:
Inż. *Karol Rolle.*

L. I. 8483/1929.

Cmentarz miejski podgórski.
Przekopanie kwatery.

OBWIESZCZENIE.

Magistrat zawiadamia interesowanych, że w najbliższym czasie będą przekopane na miejskim cmentarzu

podgórskim groby ziemne czasowe, znajdujące się na kwaterze IV. z lat 1915—1918, a nagrobki usunięte.

Zamieszczając poniżej wykaz pomników i krzyżów, znajdujących się na powyższych kwaterach, wzywa Magistrat strony interesowane, aby do dni 14-tu zgłosiły ustnie (z wydaną wpierw przez Zarząd cmentarza kartą, zawierającą bliższe oznaczenie grobu) w Magistracie (Wydział I. gospodarczy, II. piętro, oficyny, drzwi Nr. 37) w godzinach od 11—12·15 prośbę o pozostawienie w nienaruszonym stanie odnośnego grobu na dalszy czasokres i uiściły przepisaną opłatę. O ileby interesowana strona zamierzała wydobyć szczątki zmarłych i przenieść je na miejsce stałe, należy wnieść do Magistratu prośbę o wyznaczenie miejsca za złożeniem opłaty, a do Miejskiego Urzędu Zdrowia osobną prośbę o zezwolenie na ekshumację zwłok.

Po upływie zakreślonego 14-dniowego terminu nagrobki i krzyże będą bezwarunkowo usunięte, a groby czasowe na tej kwaterze przekopane.

Usunięte nagrobki i krzyże z przekopanych grobów mogą interesowane strony za udowodnieniem własności odebrać w Zarządzie cmentarza w terminie do dni 30-tu po ukończeniu przekopania powyższej kwatery. Po upływie tego terminu zostaną powyższe nagrobki i krzyże sprzedane, a uzyskana ze sprzedaży kwota przeznaczona będzie na fundusz upiększenia cmentarza.

WYKAZ

nagrobków i krzyżów na grobach kwatery IV. dla dorosłych z lat 1915—1918, przeznaczonej do przekopania:

L. p.	Imię i nazwisko pochowanego	Rok śmierci	Bliższe oznaczenie grobu
1	Wiktorja Szymańska	1915	obramowanie murowane
2	Józef Walczak	1915	krzyż żelazny
3	Mateusz Rodzik	1915	napis
4	Stefan Ryszka	1916	krzyż drewniany
5	Katarzyna Sacharko	1916	krzyż żelazny
6	Marcin Włoch	1916	,, ,,
7	Jan Fijałek	1916	obramowanie betonowe
8	Adam Baranowski	1916	krzyż drewniany
9	Marja Jakubiak	1916	napis
10	Zuzanna Schadi	1915	obramowanie murowane
11	Franciszek Sasorski	1916	,, ,,
12	Teresa Pisarowa	1916	krzyż drewniany
13	Marja Szafrańska	1916	,, ,,
14	Katarzyna Czarnecka	1916	,, ,,
15	Apolonja Goebel	1916	,, ,,
16	Marcela Kondziołka	1916	,, ,,
17	Karol Michniewski	1916	napis
18	Julja Nagelholz	1916	krzyż drewniany
19	Apolonja Szczygielska	1916	obramowanie betonowe
20	Katarzyna Stondowa	1917	,, ,,
21	Katarzyna Nowak	1917	,, ,,
22	Katarzyna Walczak	1917	krzyż drewniany
23	Stefan Bobel	1917	obramowanie betonowe
24	Władysław Czajkowski	1917	krzyż żelazny
25	Ignacy Jelonek	1916	krzyż drewniany
26	Elżbieta Galat	1916	krzyż żelazny
27	Władysława Michniak	1917	obramowanie betonowe
28	Ludwik Rajewski	1917	krzyż drewniany
29	Stefanja Tumidajewicz	1917	,, ,,
30	Katarzyna Ślizowska	1917	,, ,,
31	Franciszka Wilczyńska	1917	,, ,,
32	Józefa Wolna	1917	obramowanie betonowe
33	Anna Jędrzejowska	1917	krzyż drewniany
34	Anna Babraj	1917	,, ,,
35	Wojciech Ogrodnik	1917	krzyż drewniany
36	Andrzej Kowal	1917	,, ,,
37	Janina Sumara	1917	obramowanie betonowe
38	Stanisław Kret	1917	krzyż drewniany
39	Leokadja Wiśniowska	1917	,, ,,
40	Feliks Tippe	1917	krzyż żelazny
41	Wanda Jodłowska	1917	obramowanie betonowe
42	Katarzyna Rogowska	1917	napis
43	Stanisław Rusek	1917	krzyż drewniany
44	Jadwiga Kamińska	1918	,, ,,
45	Roman Gaweł	1918	,, ,,
46	Jan Pająk	1918	,, ,,
47	Katarzyna Pytel	1918	obramowanie betonowe
48	Stefanja Gałuszka	1918	obramowanie kamienne
49	Balbina Łętocha	1918	obramowanie betonowe
50	Adam Przewoźniak	1918	krzyż drewniany
51	Marjan Drożdż	1918	,, ,,
52	Juljan Stećkow	1918	obramowanie betonowe
53	Piotr Chodzisz	1918	,, ,,
54	Karolina Wojgel	1918	,, ,,
55	Józef Kowalski	1918	krzyż drewniany
56	Marja Sikora	1918	,, ,,
57	Helena Wiecheć	1918	obramowanie betonowe
58	Piotr Sadowski	1918	krzyż żelazny
59	Wiktorja Bugajska	1918	krzyż drewniany
60	Józef Gajec	1918	,, ,,
61	Jan Mytnik	1918	napis
62	Franciszek Szymaczek	1918	krzyż drewniany
63	Marja Szkaradek	1917	obramowanie murowane
64	Katarzyna Stachura	1918	krzyż żelazny
65	Jan Bargiel	1918	,, ,,
66	Aniela Ostrasz	1918	krzyż drewniany
67	Franciszek Kaczmarczyk	1918	,, ,,

Magistrat stoł. król. m. Krakowa
dnia 1 lutego 1930 r.

L. VIII—444/30. Kraków, dnia 5 lutego 1930 r.

Stałe stanowiska targowe.

Z powodu przepełnienia placów targowych Magistrat postanowił ze względów porządkowych wstrzymać wydawanie przekupniom zezwoleń na zajmowanie nowych stałych stanowisk targowych na wszystkich placach targowych na dalszy jeden rok, t. j. do dnia 31 marca 1931 r.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa.

L. 177/30. Kraków, dnia 24 lutego 1930 r.
Wet.

Zwalczanie wścieklizny u zwierząt.

OGŁOSZENIE.

Ze względu na niebezpieczeństwo wybuchu wścieklizny, panującej w sąsiednich powiatach, Magistrat przypomina obowiązujące rozporządzenie Pana Wojewody

krakowskiego z dnia 25 czerwca 1928 roku L. Wet. 122/31 ex 1928 r., tyczące się zwalczania wścieklizny u zwierząt:

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody krakowskiego z 25 czerwca 1928 roku L. wet. 122/31 tyczące się zwalczania wścieklizny u zwierząt.

Ze względu na obecny stan wścieklizny na obszarze Województwa krakowskiego zarządzam na podstawie artykułu 60 i 70 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych z 22. VIII. 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 673) oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa z 9. I. 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 19 poz. 167) co następuje:

A. Celem powstrzymania dalszego szerzenia się zarazy i rychłego jej stłumienia uznaję cały obszar Województwa krakowskiego jako zagrożony wścieklizną.

W obszarze tym wszystkie psy także czasowo wprowadzone, przenoszone, lub przewożone — o ile nie są tak pomieszczone w lokalu, w obejściu itd., iż nie mogą wydostać się i wejść w styczność z obcymi ludźmi lub zwierzętami — mają być trzymane dniem i nocą na zupełnie pewnej uwięzi, albo zaopatrzone w trwałe i gęste kagańce, wykluczające możność ukąszenia.

Wyjątek stanowią psy myśliwskie, policyjne i owczarskie o tyle, że pierwsze od chwili rozpoczęcia łowów aż do ich ukończenia, drugie w czasie tresury względnie tropienia przestępców, trzecie zaś w czasie strzeżenia trzody chodzić mogą bez kagańca.

Psy co do których ominięto powyższe przepisy w szczególności psy biegające bez kagańca — o ile ich nie zabito zaraz przy przydybaniu mają być zgładzone pod dozorem miejscowej władzy do 48 godzin — o ile właściciel w międzyczasie nie udowodni tej władzy, że wszczął kroki w celu uzyskania uwolnienia psa od zgładzenia.

Zwolnienia takie udzielać będzie władza administracyjna I. instancji za zgodą Urzędu Wojewódzkiego tylko wyjątkowo i pod warunkiem, że psy takie poddane będą obserwacji lekarsko-weterynaryjnej na koszt właściciela.

B. We wszystkich gminach muszą być wszystkie psy, które liczą więcej niż 3 miesiące wieku — z wyjątkiem psów policyjnych t. j. będących własnością Policji dla celów służbowych — znakowane t. j. zaopatrzone stale znaczkiem rozpoznawczym (blaszką metalową na obrożach lub na szorkach z nazwą powiatu, miejsca pochodzenia i numerem domu lub rejestracji psów) umożliwiającym wykrycie ich posiadacza.

Znaczków rozpoznawczych winna dostarczać właścicielom psów miejscowa zwierzchność gminna za opłatą należytości zatwierdzonej przez Wydział powiatowy.

Wszystkie zwierzchności gminne mają obowiązek prowadzić rejestr wszystkich psów, które liczą ponad 3 miesiące wieku znajdujących się w gminie i utrzymywać je w dokładnej ewidencji.

Właściciele psów obowiązani są zgłaszać w ciągu dni 8 w dotyczącym Urzędzie gminnym o każdym przybytku i ubytku tudzież o każdej zmianie zaszłej w stanie psów ponad 3 miesiące wieku, znajdujących się w ich posiadaniu podając wiek, maść, rasę i rodzaj psów.

W razie zgubienia znaczka winien posiadacz psa postarać się o nowy znaczek u miejscowej władzy gminnej, która każde wydanie znaczka i zmianę numeru uwidoczni w rejestrze psów.

Zarządzenia tyczące się znakowania i rejestracji psów należy stosować również względem psów wprowadzonych do gminy czasowo, jeżeli liczą więcej niż 3 miesiące wieku i przebywają w gminie dłużej niż 8 dni.

Zarządy gmin obowiązane są przeprowadzać co miesiąca rewizję dla stwierdzenia, czy wszystkie psy w gminie są zarejestrowane i znakowane a Policja państw. przy każdej sposobności kontrolować czy rewizje te są wykonywane

Przekroczenia powyższych zarządzeń, które nie wykluczają wcale zastosowania innych, nie stojących z niemi w sprzeczności środków ochronnych i tępiących zarazę, przewidzianych w rozporządzeniach powołanych na wstępie karane będą według rozdziału VII. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22. VIII. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 673).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1928 roku i uchyla wszystkie dotychczasowe zarządzenia w sprawie zwalczania wścieklizny u psów na obszarze Województwa krakowskiego.

To podaje się do powszechnej wiadomości.

Wojewoda:
L. Darowski włr.

Do L. B. S. 688/30.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w miesiącu grudniu 1929 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Część (2/3) gruntu lwh. 499/XI. przy ul. Pułaskiego, nabył Tomasz Czajkowski od Karoliny Czajkowskiej za cenę 11.000 zł.

2. Grunt lwh. 535/XX. przy ul. Miedzianej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 260/XX., nabyli po połowie Abraham i Regina Fremdowie od Marceliny i Władysława Domagalskich oraz Janiny Kolaczek za cenę 2138 dolarów.

3. Część (1/2 domu w budowie trzechpiętrowego na realności lwh. 416/XV. przy ul. Józefitów, nabyła Janina Ohly od Adolfa Ohly za cenę 3500 dolarów.

4. Dom dwupiętrowy przy ul. Chodkiewicza L. or. 10 L. sp. 16/XIX oraz grunt lwh. przy tejże ulicy, nabyli po połowie Stanisław i Józefa z Michalskich Orzechowscy od Wolfa i Balbiny Spirowej za cenę 79.820 zł.

5. Grunt. lwh. 615/XIX. przy ul. Mogilskiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 433/XXI., nabył Leopold Stuhr od Marji z hr. Potockich hr. Sierakowskiej za cenę 10.390 złotych.

6. Grunt lwh. 1038/XVII. przy ul. Łokietka, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 228/XVII., nabył Mieczysław Franciszek 2 im. Kwiatkowski od Jana, Józefa, Michała i Feliksa Sporków, Franciszki ze Sporków Konikowej, Wiktorji Stachowicz, Marji Korytkiewicz i Heleny Dorynkowej za cenę 20.500 złotych.

7. Dom dwupiętrowy przy ul. Pędzichów, L. or. 18 L. sp. 209/V., nabyła Elżbieta Jakubowska od Piotra i Marji Guzikowskich za cenę 30.000 złotych.

8. Grunt lwh. 535/XIX. przy ul. Grzegórzeckiej, nabyła Elżbieta z Kotschów Bogatyńska od Marji z Wolańskich Grabkowskiej za cenę 1.690 dolarów.

9. Część (1/3) domu trzechpiętrowego przy ulicy Grodzkiej L. or. 15 L. sp. 89/I., nabył Adam Zbigniew 2 im. Oświęcimski od Tadeusza Oświęcimskiego i Marji Czesławy 2 im. z Oświęcimskich Dziurzyńskiej za cenę 60.000 złotych.

10. Część (2/8) domu dwupiętrowego przy ul. Felicjanek L. or. 15 L. sp. 49/III., nabył Mojżesz vel Maurycy Wander od Racheli 1° Salomonowej 2° Hochwaldowej i Izaaka Hochwalda za cenę 3.150 dolarów.

11. Dom dwupiętrowy przy ul. Różanej L. or. 14 L. sp. 99/XI., nabyli po połowie Michał i Aniela Szaramowie od Banku Spółdzielczego dla rzemiosła, przemysłu, handlu i rolnictwa Stow. z ogr. por. w Krakowie za cenę 43.000 złotych.

12. Grunta lwh. 1031/XII. i lwh. 1032 XII. przy ul. Włóczków wydzielono jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 178/XII., nabył Tadeusz Schantroch od Felicji z Grochowskich Pinkalskiej za cenę 2.600 dol.

13. Grunt lwh. 1033/XIII. przy ul. Królowej Jadwigi, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 131/XIII., nabyła Katarzyna Biedowa od Wojciecha Biedy za cenę 4.000 złotych.

14. Grunta lwh. 1034/XII. i lwh. 1035/XII. przy ul. Tad. Kościuszki, wdzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 718/XII., nabył Zakład Pensyjny dla funkcjonarjuszy we Lwowie od Franciszka Drobniaka za cenę 112.563 złotych.

15. Grunt lwh. 1040/XVII. przy ul. Wrocławskiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 47/XVII., nabył Jakób Włodek od Stanisława Szostka za cenę 6.000 złotych.

16. Grunt lwh. 1041/XVII. przy ul. Wrocławskiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 963/XVII., nabył Jakób Włodek od Józefa Szostka za cenę 5.000 złotych.

17. Grunt lwh. 892/XIII. przy ul. Ks. Józefa, nabył Stefan Sikorski od Stanisława Russka za cenę 10.000 złotych.

18. Grunt lwh. 616/XIX. przy ul. Mogilskiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 433/XIX., nabyła Franciszka Leśniakowa od Marji z hr. Potockich hr. Sierakowskiej za cenę 2.170 dolarów.

19. Grunt lwh. 1036/XIII. przy ul. Kr. Jadwigi, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 37/XIII., nabyli po połowie Tomasz i Wiktorja Krzysztofowie od Józefa Kozyry za cenę 1.493 dolarów.

20. Część (2/3) domu parterowego przy ul. Podbrzezie L. or. 3 L. sp. 314/VIII., nabyli Szymon Alster i Ischel Woloski po 1/6 od Hermana Hirscha za cenę 2.000 dolarów.

21. Cześć (1/6) domu parterowego przy ul. Podbrzezie L. or. 3 L. sp. 314/VIII. nabył Izak Alster od Szyji Brenner za cenę 2.000 dolarów.

22. Grunt lwh. 1037/XIII. przy ul. Królowej Jadwigi, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 131/XII., nabyła Franciszka z Dembowskich Włodarska od Wojciecha Biedy za cenę 5.000 złotych.

23. Grunt lwh. 615/XVI. przy ul. Bartosza Głowackiego, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 131/XVI., nabyła Marja Wronarowicz od Wacława Buczaka za cenę 8.850 złotych.

24. Grunt lwh. 297/XVII., oraz grunt lwh. 1042 XVII., wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realnosci lwh. 963/XVII., nabyli Dawid Moth, Henryk Szlang, Sabina Kühnreich i Anna Bachner po 1/4 części od Józefa Szostka za cenę 5.250 dolarów.

25. Grunt lwh. 382/VI. przy ul. Kopernika, nabyło Towarzystwo „Bratnia“ Pomoc Medyków Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie od Skarbu Państwa za cenę 16.804 złotych.

26. Grunt lwh. 405/XX., przy ul. Miedzianej. nabyła Urszula Komorowska od Jakóba Eberstarka za cenę 10.000 złotych.

27. Grunt lwh. 617 XIX., wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 433/XIX., nabyła po połowie Julja Stuskowa i Walerja Michnowska od Marji z hr. Potockich hr. Sierakowskiej za cenę 1.840 dol.

28. Części (9/48) gruntów lwh. 21/XVII. i lwh. 109 XVII. przy ul. Mazowieckiej, nabyły Katarzyna ze Stypułów Zbrojowa od Marji z Chwastków Zbrojowej za cenę 4.500 złotych.

29. Część (90/96) gruntu lwh. 109/XVII. obok ul. Mazowieckiej, nabyli po 45/96 Józef i Karolina Buczakowie od Franciszka i Katarzyny ze Stypułów Zbrojów za cenę 22.400 złotych.

30. Dom dwupiętrowy przy ul. Długiej L. or. 51 L. sp. 198/V., nabyli po połowie Karol Goldberger i Schulem Scharf od Wilhelma i Rozalji Weissmanów za cenę 9.125 dolarów.

31. Grunt lwh. 406/X. przy ul. Barskiej, nabyła Rozalja z Mazurów Popkowa od Stefana Bieleckiego za cenę 3.664 dolarów.

32. Część (2/4) domu dwupiętrowego przy ul. Kącik L. or. 5 L. sp. 302/XXII., nabyli Salomon i Debora Frichowie po 1/4 od Estery Abrachamowicz za cenę 3.000 dolarów.

33. Dom jednopiętrowy przy ulicy Kalwaryjskiej L. or. 26. L. sp. 234/XXII., nabyli po połowie Chaim Nussbaum i Salomon Teitelbaum od Jakóba i Sary Zollmanów za cenę 10.250 dolarów.

34. Grunt lwh. 1624/XXI. przy ul. Gromadzkiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 986/XXI., nabyli Roman Brenner 5/10 i Ignacy Riegler 3/10 części od Marjanny z Bysieków Kołodziejowej za cenę 1623 dolarów.

35. Dom jednopiętrowy fabryczny przy ul. Bonarka L. or. 8 L. sp. 424/XXII., nabyli po połowie Sara Reisla 2 im. Wortsman i Saul Pinkus 2 im. Eisenberg od Adama Lenerta za cenę 8.000 dolarów.

36. Grunt lwh. 1628/XXI. przy ul. Płaszowskiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 1021/XXI., nabył Jędrzej Kret od Wojciecha, Anny, Walentego, Marji, Kazimierza i Jana Rozumków za cenę 800 złotych.

37. Grunta lwh. 290/XIII.. lwh. 111/XIII., oraz grunt lwh. 1038/XIII. przy ul. Królowej Jadwigi, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 97/XIII, nabyli po połowie Józef i Albina Schöpplowie od Stanisława i Apolonji Panków za cenę 1.662 dolarów.

38. Grunt lwh. 476/XV. przy ul. Urzędniczej, nabył Józef Kron od Heleny Pańkowskiej za cenę 2.230 dolarów.

39. Grunt lwh. 1043 XVII. przy ul. Mazowieckiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realn. lwh. 678 XVII, nabyła Leokadja z Pietryków Jędrszczykowa od Marji Rajtar za cenę 5.000 zł.

40. Dom trzechpiętrowy przy ulicy Karmelickiej L. or. 40 L. sp. 50/IV, nabył Karol Fieber od Antoniego Mikulskiego za cenę 16.500 dolarów.

41. Grunt lwh. 1039/XII. przy ul. Słonecznej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 139 XII. i lwh. 166/XII., nabył Zakład pensyjny dla funkcjonarjuszy we Lwowie od Gminy stoł. król. miasta Krakowa za cenę 52.248 złotych.

42. Grunt lwh. 270/XIX. przy ul. Grzegórzeckiej, nabyli po połowie Józef i Marja Paluchowie od Salomona Wohlfeilera za cenę 1.425 dolarów.

43. Dom parterowy przy ulicy Towarowej, oraz grunta lwh. 232/XVII. i lwh. 641/XVII. przy tejże ulicy, nabyli po połowie Mojżesz i Marja Kalmanowie od Bolesława Buszczyńskiego za cenę 5.900 dolarów.

44. Grunt lwh. 383/VI. przy ul. Wielopole, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 220/VI, nabyli po połowie Tadeusz Bukowiecki i Janina Hermanowa od Gminy stoł. król. m. Krakowa za cenę 137.500 złotych.

45. Grunt lwh. 1044/XVII. przy ul. Mazowieckiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 74/XVII., nabył Łukasz Łysiak od Marji z Chwastków Cujanowej za cenę 4.500 zł.

46. Części (1/2) domu dwupiętrowego przy ulicy Wielopole L. or. 11 L. sp. 252/VI. oraz (1/2) gruntu lwh. 806/XIII. przy ul. Syrokomli, nabyła Krakowska Kongregacja Kupiecka od Polskiego Związku Zawodowego pracowników handlowych i biurowych w Krakowie za cenę 104.75 złotych.

47. Dom czteropiętrowy przy ul. Basztowej L. or. 10 L. sp. 1/V., nabył Stanisław Kremer od Anieli z Żółtowskich Ponińskiej za cenę za cenę 66.000 dolarów.

48. Część (1/2) gruntu lwh. 585/XIX. przy ulicy Grzegórzeckiej, nabył Walerjan Butryna od Władysława Hollingera za cenę 11.500 zł.

II. Przez inne kontrakty.

1. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Kątowej L. or. 10 L. sp. 186/XVIII. wartości 5.000 zł, nabył tytułem darowizny Józef Foremy od Aleksandry z Pogorzelskich Foremnowej.

2. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ulicy św. Jana L. or. 16 L. sp. 296/1 wartości 90.000 zł., nabył tytułem darowizny Jan Machowski od Leopoldyny Machowskiej.

3. Dom parterowy przy Placu Błonie Beszcz L. or. 12 L. sp. 165/XX., wartości 4.000 zł., nabyła tytułem darowizny Honorata Szabelska od Józefa Szabelskiego.

4. Grunt lwh. 428 XX. przy Placu Błonie, Beszcz wartości 7.000 złotych, nabyli tytułem darowizny po 1/3 części Honorata, Józef i Stanisław Szabelscy od Józefa i Józefy Szabelskiej.

5. Grunt lwh. 2039/XVII. przy ul. Mazowieckiej, wydzielony jako nowe ciało hipoteczne z realności lwh. 74/XVII., wartości 3.000 zł., nabył tytułem darowizny Jan Chwastek od Marji z Chwastków Cujanowej.

6. Grunt lwh. 72/XVII. przy ul. Mazowieckiej, wartości 3.000 zł., nabył tytułem darowizny Władysław Chwastek od Marji z Chwastków Cujanowej.

7. Grunt lwh. 1114 XXI. przy ul. Myśliwskiej, wartości 1.350 zł., nabył tytułem darowizny Władysław Siwek od Karola i Juljanny Siwków.

8. Część (1/2) gruntu lwh. 1377 XXI. przy ulicy Myśliwskiej, wartości 400 zł., nabyła tytułem darowizny Franciszka z Mazurów Jamka od Adama Jamki.

9. Dom parterowy przy ul. Zabłocie L. or. 27 L. sp. 352/XXII., wartości 9.000 zł., nabyła tytułem darowizny Wiktorja Brylska od Karola Brylskiego.

10. Część (1/4) domu parterowego przy ul. Myśliwskiej L. or. 6 L. sp. 62/XXI., wartości 600 złotych, nabyła Helena z Siwków Ładzińska od Józefa Siwka.

11. Dom parterowy przy ul. Bonarka L. or. L. sp. 649/XXII., wartości 22.000 zł., nabyła tytułem darowizny Marja z Dunajów Billowa od Wojciecha Dunaja.

12. Część (1/2) domu parterowego przy ul. Racławickiej L. or. 8 L. sp. 2/XV., wartości 4.500 zł., nabyła tytułem darowizny Salomea Komitau od Dawida Komitaua.

13. Dom parterowy przy ul. Kazim. Wielkiego L. or. 42 L. sp. 38/XV., wartości 10.000 zł., nabyła tytułem darowizny Stefanja z Rosołów Widerska od Piotra i Anny Rosołów.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Grunt. lwh. 934/XXI. przy ulicy Płaszowskiej, wartości 1.600 zł., nabyli w spadku po połowie Henryk i Kazimiera z Ładygów Tyralscy po śp. Annie z Filipków Łodygowej.

2. Dom jednopiętrowy przy ulicy Wita Stwosza L. or. 27 L. sp. 639/XXII., wartości 68.000 zł., nabyły w spadku Amalja Glückowa, Anna Feld i Irena Glück po 1/3 części po błp. Sarze Feldowej.

3. Część (2/4) domu dwupiętrowego przy ul. Pędzichów L. or. 3 L. sp. 62/V, wartości 49.000 zł., nabyli w spadku po 1/4 Henryk Kritzler i Zofja z Kritzlerów Trzcińska po śp. Józefie z Wolańskich Kritzlerowej.

4. Dom dwupiętrowy przy ul. Karmelickiej L. or. 30 L. sp. 198 IV, wartości 135.000 zł., nabyli w spadku Marja Dyakowska, 4/16 zaś Jadwiga, Jan, Helena i Stanisław Dyakowscy po 3/16 części po śp. Przemysławie Dyakowskim.

5. Dom dwupiętrowy przy ul. Krupniczej L. or. 18 L. sp. 10/IV., wartości 120.000 zł., nabyły w spadku po połowie Izabella z hr. Wodzickich Augustowa Krasicka i Marja z Wodzickich Zygmuntowa Michałowska po ś. p. Marji z Czarnomskich hr. Stanisławowej Wodzickiej.

6. Dom parterowy przy ul. Zaścianek L. or. 12 L. sp. 64/XIII. oraz grunt lwh. 432/XIII. przy tejże ulicy, łącznej wartości 28.500 zł., nabyli w spadku Katarzyna z Dudków Pasternakowa 168/1152, zaś Jan, Franciszek Józef i Zofja Pasternakowie, Marjanna z Pasternaków Mrozicka, masa spadkowa śp. Antoniny z Pasternaków Bilowej, Bronisława z Pasternaków Siostrzonek i Anna z Pasternaków Kołtuniowa po 51/1152 części po śp. Janie Pasternaku.

Wykaz

konsensów budowlanych wydanych w lutym 1930 r.

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
Dz. I.				
Komunalna Kasa Oszczędności	budowa 4-op. domu front.	św. Tomasza 24.	Inż. Wacław Krzyżanowski	8324/29
Dr. Juljan Pagaczewski	nadbud. III. p. i dobud. part. oficyny	Florjańska 40	Arch. Marcin Bukowski	9371/29
Wilhelm Mikuszewski	przebud. portalu sklep.	Grodzka 43	Inż. E. Wexner i H. Jakubowicz	9428/29
Natalja Doboszyńska	wyburzenie ściany kontr. na parterze	św. Anny 3	Arch. Stryjeński i Mączyński	8755/29
Alfred Machnicki	budowa wewn. klozetów	Mikołajska 12	Inż. Z. Prokesch	8195/29
Dyrekcja Banku Spółdzielczego dla Rzemiosła	budowa 4-opiętr. domu z poddaszem	św. Marka 8	Inż. Filipkiewicz i J. Kolarzowski	8178/29
Helena Smolarska	przebud. 2 portali sklep.	Sławkowska 4	Arch. B. Treter	9729/29
Dz. III.				
Jetti Pelcowa	budowa podziału ubikacyj	Zwierzyniecka 21	Arch. Z. Kurzer	9741/29
Juda Hudes	budowa 3-yp. domu	Felicjanek 21	Inż. Z. Prokesch	8175/29
Eleonora Weindlingowa	budowa klozetów	Podzamcze 20	Inż. Roman Weindling	60/30
Elza Łomińska	instalacja łazienki na II p. i zmiany wewn. w rozkładzie ubikacyj	Zwierzyniecka 25	Inż. Z. Prokesch	9917/29
Dz. IV.				
Szymon Silbiger	nadbud. I. i II. piętra w oficynie	Kochanowskiego 22	Inż. Z. Prokesch	8135/29
Dz. V.				
Zjednoczenie Kolejowców Polskich	budowa V. p. i poddasza	św. Filipa 6	Arch. St. Juszczyk	71/30
Leon i Laura Schleichkornowie	przebud. wychodków na spłukiwane	Długa 15	Arch. Jul. Eintracht	9961/29
Dz. VI.				
Chune Keller	przebud. wychodków na spłukiwane	Bonerowska 4	Inż. Z. Prokesch	101/30

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
		Dz. VII.		
Jakób Schmidt	przebud. wychodków na spłukiwane	Dietlowska 68	Inż. Z. Prokesch	8897 29
		Dz. VIII.		
Pinkus Landau	nadbud. III. p. front.	Bożego Ciała 31	Inż. Z. Prokesch	483/30
Leser Biron i Paulina Finkelstein	budowa 4-op. domu front.	Starowiślna 75	Inż. Z. Prokesch	9166/29
Regina Laska Esterowicz	nadbud. III. p. i poddasza	Podbrzezie 4	Arch. Z. Szufa	134 30
Beno Blitz	nadbud. III. p. w budynku front.	Plac Wolnica 9	Arch. Z. Szufa	7853/29
Alter Rappaport	budowa V. piętra	Starowiślna i św. Wawrzyńca lwh. 640	Arch. S. Jonkler	771/30
Józef Siebner	nadbud. III. p. w tylnej oficynie	Starowiślna lwh. 633	Arch. S. Jonkler	618/30
		DZ. IX.		
Jan Liszka i Ska	budowa part. oficyny	Turecka 8	Inż. Jan Stobiecki	583/30
		Dz. X.		
Joanna Wilk	dobud. przyziemnej ofic.	Zielna 14.	Sylwester Zabłocki	9420/29
		Dz. XII.		
Jan Kuśnierz	budowa prow. oficyny	Słoneczna 9	Inż. Józef Wilczyński	5591 29
Dr. Kazimierz Majewski	budowa 4-op. domu	Syrokomli 17	Bud. J. Kaczmarczyk	963/30
Maks Tenzer	budowa piwnic i magazyny	Smoleńsk 34	Inż. S. Feldmann	609/30
Marcelina Gądkowa	nadbud. II. piętra	Kościuszki 17	Inż. Warczewski	331/30
Dr. Abraham Wanderer	budowa 3-yp. domu	Syrokomli 26	Arch. B. Zimmerman	9114/29
Zygmunt Kopczyński	nadbud. I. p.	Senatorska 5	Arch. Z. Szufa	9260/29
		Dz. XIII.		
Antonina Polakowa	nadbud. I. p.	Kr. Jadwigi 16	Arch. Z. Szufa	434 30
Franciszek Woltyński	budowa part. willi z poddaszem	Spadzista 15	Bud. A. Dostal	541/30
		Dz. XV.		
Honorata, Stefanja i Janina Lipskie	budowa suteren	Grottgera 32	Arch. Zbigniew Odrzywolski	587/30

Właściciel budujący	Rodzaj budowy	Miejsce budowy	Projektodawca	Liczba Mgtu
		Dz. XV.		
Róża Pacanower	plany suteren i poddasza	Al. Grottgera 30	Inż. S. Mehl	673/30
		Dz. XVIII.		
Bartłomiej Bobrzecki	budowa domu 2-upiętr.	Bohdana Zaleskiego 44	Edward Skawiński	9634/29
		Dz. XIX.		
Karol Skorupa	budowa szopy	Grzegórzecka 74	Feliks Zwoźniak	9642/29
Barbara Białkowa	dobud. 1 izby w domu part.	Pasterska 28	Arch. Ludwik Paciorkowski	9621/29
Józef Karwat	budowa prow. stajni	Mogilska 78	Józef Karwat	9462/29
		Dz. XX.		
Tadeusz Lenczowski	budowa domu part. i ofic. parterowej	Grzegórzecka 153	Arch. Ludwik Paciorkowski	9942/29
		Dz. XXI.		
Jan Bielec	nadbud. 4 izb I. piętra	Golikówka 78	A. Dostal	9639/29
Józef Hajdasz	budowa parter. domu	grunta Skrzyńskiego l. kat. 1603/25	Arch. Jan Burzyński	482/30
Wiktorja Wałach	budowa ubikacyj	Rybitwy 3		9520/29
		Dz. XXII.		
Franciszek Wenzel	nadbud. I. p.	Wałowa 10	Bud. A. Dostal	403/30
Eugenjusz Bilski	budowa klozetów w part.	Robotnicza 7	Arch. Ludwik Paciorkowski	170/30
Ks. Jan Widerski	budowa klozetów	Salinarna 1	Inż. Miecz. Fedorski	425/30
Paweł Łabucki	nadbud. II. p.	Dąbrówki 8	Bud. A. Dostal	481/30
Salomon i Salomea Himmelblau	prow. zadaszenie otwarte	Kalwaryjska 25	Arch. Izydor Kurzer	539/30
Jakób Wetstein	budowa klozetów spłukiw.	Salinarna 8	Inż. Z. Prokesch	574/30
Inż. Henryk Taubman	przebud. magazynu na mieszkania	Wielicka 50	Inż. Z. Prokesch	648/30
Feiwel Feiwisch	budowa klozetów	Kalwaryjska 82	Arch. L. Paciorkowski	833/30
Salomon Mandelbaum	budowa otwartej szopy na skład terrazza	Józefińska 6	Bud. A. Dostal	334/30

Prezydent miasta:
Inż. *Karol Rolle* w. r.

NOMINACJE.

Bukowski Marcin, z dniem 1 grudnia 1929 r. mianowany prowiz. referentem Budownictwa m. Oddział B. w VIII gr. uposaż. (L. Pr. 12110/29).

Czepiec Jakób, z dniem 1 lipca 1929 r. mianowany prowiz. woźnym m. w XVI gr. uposaż. (L. Pr. 9061/29).

Helbin Aleksander, z dniem 1 października 1929 r. mianowany stałym kierowcą samoch. M. Zakładów Sanitarnych w XII gr. uposaż. (L. Pr. 12851/29).

Izdebski Jan, z dniem 1 października 1929 r. mianowany stałym kierowcą samoch. M. Zakładów Sanitarnych w XII gr. uposaż. (L. Pr. 12850/29).

Kapusta Wojciech, z dniem 1 stycznia 1930 r. mianowany stałym strażakiem M. Straży Pożarnej w XIV gr. uposaż. (L. Pr. 244/30).

Kośmider Adolf, z dniem 1 sierpnia 1929 r. mianowany prowiz. woźnym m. w XVI gr. uposaż. (L. Pr. 9078/29).

Krajewski Władysław, z dniem 1 lutego 1930 r. mianowany prowiz. strażakiem M. Straży Pożarnej w XIV gr. uposaż. (L. Pr. 12594/29).

Krupiński Andrzej, z dniem 1 grudnia 1929 r. mianowany stałym drożnikiem Budownictwa m. Oddział B. w XIII gr. uposaż. (L. Pr. 10806/29).

Moroz Aleksander Dr., z dniem 1 stycznia 1930 r. mianowany stałym kierownikiem M. Pracowni Chemicznej w VII gr. uposaż. (L. Pr. 11188/29).

Radwan Stanisław, z dniem 1 listopada 1929 r. mianowany prowiz. szoferem M. Straży Pażarnej w XII gr. uposaż. (L. Pr. 9981/29).

Sadzik Jakób, z dniem 1 lipca 1929 r. mianowany prowiz. woźnym m. w XVI gr. uposaż. (L. Pr. 10205/29).

Sękara Józef, z dniem 1 stycznia 1930 r. mianowany prowiz. murarzem Wodociągu m. w XII gr. uposaż. (L. Pr. 9846/29).

Walczak Jakób, z dniem 1 lipca 1929 r. mianowany prowiz. woźnym m. w XVI gr. uposaż. (L. Pr. 10203/29).

Wierzba Józef, z dniem 1 grudnia 1929 r. mianowany stałym strażakiem M. Straży Pożarnej w XIV gr. uposaż. (L. Pr. 9539/29).

Zarzycki Józef, z dniem 1 stycznia 1930 r. mianowany nadetat. dozorcą wodomierzy Wodociągu m. w XIV gr. uposaż. (L. Pr. 10466/29).

EMERYTURY.

Aronsohnowa Róża, wdowa po syndyku miejskim z dniem 1 lutego 1930 r. otrzymała pensję wdowią. (L. Pr. 746/30).

Bigaj Wojciech, woźny m. z dniem 1 lipca 1927 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 1602/27).

Bugierowa Marja, wdowa po emer. woźnym m. z dniem 1 stycznia 1930 r. otrzymała pensję wdowią. (L. Pr. 124/30).

Grossowa Lubina, wdowa po wicesekretarzu Mgtu z dniem 1 stycznia 1930 r. otrzymała pensję wdowią. (L. Pr. 10/30).

Illasiewiczowa Julja, wdowa po inspektorze Budownictwa m. z dniem 1 listopada 1929 r. otrzymała pensję wdowią. (L. Pr. 11785/29).

Janas Michał, pomocnik Zakładu Czyszczenia M. z dniem 28 lutego 1930 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 1024/30).

Klich Zenon, maszynista Teatru m. im. Juljusza Słowackiego z dniem 30 września 1929 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 8521/29).

Korzeń Józef, woźny m. z dniem 28 lutego 1930 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 893/30).

Kuc Andrzej, strażnik M. Urzędu Poboru Opłat i Pod. Pośr. z dniem 31 stycznia 1930 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 12749/29).

Kwaśniewski Stanisław, sierżant-szofer M. Straży Pożarnej z dniem 30 listopada 1929 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 10890/29).

Łozińska Józefa, wdowa po grabarzu m. z dniem 1 stycznia 1930 r. otrzymała pensję wdowią. (L. Pr. 79/30).

Maronki Jana, stróża Rzezni m. dzieci z dniem 1 czerwca 1928 r. otrzymały pensję sierocą. (L. Pr. 11124/28).

Mikosz Franciszek, woźny m. z dniem 30 listopada 1929 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 12125/29).

Mühln Władysława, nauczycielka M. Szkoły Gospodarstwa Domowego z dniem 31 stycznia 1930 r. przeniesiona w stały stan spoczynku. (L. Pr. 316/30).

Najdrowa Marja, kancelista Mgtu z dniem 31 grudnia 1929 r. przeniesiona w stały stan spoczynku. (L. Pr. 12207/29).

Piwowarczyk Jan, stały robotnik Elektrowni m. z dniem 30 września 1929 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 9088/29).

Prząda Jadwiga, wdowa po tercjanie m. z dniem 1 sierpnia 1929 r. otrzymała pensję wdowią. (L. Pr. 8242/29).

Wach Maciej, kanalarz Zakładu Czyszczenia M. z dniem 28 lutego 1930 r. przeniesiony w stały stan spoczynku. (L. Pr. 315/30).

Wielgusowa Marja, wdowa po lekarzu M. Zakładów Sanitarnych z dniem 1 października 1929 r. otrzymała zaopatrzenie wdowie w drodze łaski. (L. Pr. 10261/29).

ZMARLI.

Aronsohn Jakób Dr., syndyk miasta zmarł dnia 16 stycznia 1930 r. (L. Pr. 727/30).

Bugiera Mikołaj, emer. woźny zmarł dnia 30 grudnia 1929 r. (L. Pr. 13801/29).

Gross Kazimierz Józef, wicesekretarz Mgtu zmarł dnia 23 grudnia 1929 r. (L. Pr. 13623/29.

Illasiewicz Marjan Inż., emer. inspektor Budownictwa m. zmarł dnia 20 października 1929 r. (L. Pr. 11046/29).

Łoziński Maciej, grabarz m. zmarł dnia 31 grudnia 1929 r. (L. Pr. 13733/29).

Maronka Jan, stróż Rzeźni m. zmarł dnia 20 maja 1928 r. (L. Pr. 6600/28).

Martiszkowa Katarzyna, wdowa po nadstrażniku M. U. P. O. i P. P. zmarła dnia 10 listopada 1929 r. (L. Pr. 12208/29).

Prząda Wojciech, tercjan szkolny miejski zmarł dnia 30 lipca 1929 r. (L. Pr. 8149 29).

Schuhowa Anna, emer. kancelista Mgtu zmarła dnia 14 lutego, 1930 r. (L. Pr. 1710/30).

Wielgus Aleksander Dr., kontr. lekarz M. Zakładów Sanitarnych zmarł dnia 7 września 1929 r. (L. Pr. 9506/29).

CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA.

Protokoły obrad Rady miejskiej.

Posiedzenie tajne z dnia 9 stycznia 1930 r.

Obecni: *Przewodniczący Prezydent m.* Senator Inż. Karol Rolle.

Wiceprezydent m. Dr. Ignacy Landau,
„ Witołd Ostrowski,
„ Dr. Ludwik Schneider,
„ Dr. Piotr Wielgus.

Sekretarz Rady m. Franciszek Strasik.

Radców m. obecnych **63.**

Początek posiedzenia o godz. **20·30.**

I. Rezygnacja Rm. Dr. Emila Bobrowskiego.

Imieniem Prezydenta m. oraz S. III. rm. Dr. Klimecki wnosi:

Rada m. uchwali:

Nie przyjmuje się rezygnacji z mandatu radzieckiego Dra Emila Bobrowskiego i prosi się go o wykonywanie nadal mandatu radnego m.

(L. prez. 13012/29).

W ożywionej dyskusji nad powyższą sprawą zabierali kolejno głos:

Rm. Dr. Rosenzweig zauważa, że wnioski te mają podkład polityczny a nie rzeczowy i są demonstracją przeciw P. P. S. Do Dra Bobrowskiego ma pełny szacunek jako do człowieka, który od dziecinnych lat należał do partji, w imię jego zasług należałoby nadać Dr. Bobrowskiemu obywatelstwo honorowe Gminy miasta Krakowa jako wybitnie zasłużonemu socjaliście dla m. Krakowa. Rezygnację należy przyjąć.

W odpowiedzi rm. Rosenzweigowi udzielił wyjaśnień Prez. m. Inż. Rolle.

W dalszym ciągu zabierali głos:

Rm. Dr. Ferber wnosi, aby Rada miejska uprosiła Dr. Bobrowskiego o pozostanie w Radzie m.

Rm. Dr. Rosenzweig zgłasza wniosek o odroczenie sprawy.

Rm. ks. Kasprzyk im. klubu Ch. D. oświadcza, że wstrzymuje się od głosowania.

Po wyjaśnieniu referenta rm. Dr. Klimeckiego wniosek rm. Dr. Rosenzweiga nie uzyskał większości.

Prezyd. m. inż. Rolle zarządza głosowanie kartkami nad wnioskiem referenta; na skrutatorów powołuje rm.: Dr. Merza, Dr. Oberlendera i Pachońskiego.

Sekretarz odczytuje nazwiska obecnych radców m., którzy głosy swe na kartkach składają do urny.

Wynik głosowania:

Za wnioskiem referenta oświadczyło się 31 radców m., przeciw wnioskowi 12 głosów, pustych kartek oddano 12.

Wobec powyższego wniosek Prezydenta m. oraz S. III. uchwalono.

II. Przyznanie poborów i praw emerytalnych kierownikowi Parku Wolskiego p. inż. Wincentemu Wobrowi.

Imieniem Prezydenta m. wiceprez. m. Dr. Wielgus wnosi:

Rada m. uchwali:

I. Upoważnia się Prezydenta miasta do przyznania Kierownikowi Zarządu Parku Wolskiego inż. Wincentemu Wobrowi wynagrodzenia, odpowiadającego uposażeniu VI grupy szczebel a urzędników Gminy m. Krakowa z dodatkiem technicznym do tej grupy przywiązanym.

II. Kierownikowi Zarządu Parku Wolskiego inż. Wincentemu Wobrowi i jego rodzinie przyznaje się prawo do nadzwyczajnego zaopatrzenia emerytalnego według VI grupy uposażenia pracowników gminnych stoł. król. miasta Krakowa. (L. prez. 1365/30).

Rm. Stączek wnosi o odesłanie sprawy do S.II i III.

Wniosek rm. Stączka w głosowaniu upadł.

Wnioski Prezydenta m. uchwalono.

III. Urlop radcy Mgtu Dra Kolkiewicza.

Imieniem Prezydenta m. Wiceprez. m. Dr. Wielgus wnosi:

Rada m. uchwali:

Drowi Zdzisławowi Kolkiewiczowi, radcy Magistratu udziela się na jego prośbę dalszego bezpłatnego urlopu na czas zajmowania stanowiska komisarza rządowego Kasy Chorych w Krakowie, począwszy od dnia 1 grudnia 1929 r. z tem, że czas spędzony na tym urlopie od dnia 1 września 1929 r. nie ma mu być wliczony do czasu służby czynnej i nie może przenosić lat 2.

Rm. Haecker występuje w dłuższym wywodzie przeciw wnioskowi; zdaniem mówcy Dr. Kolkiewicz jako Komisarz rządowy Kasy Chorych jest dręczycielem personalu a specjalnie gnębi ludzi należących do partji P. P. S. Uważa, że Rada m. powinna skorzystać z przysługującego jej prawa i rozwiązać stosunek służbowy z Dr. Kolkiewiczem.

Rm. Ks. Kasprzyk jest zdania, że urzędnicy miejscy nie powinni przyjmować podobnych stanowisk i oświadcza się przeciw wnioskowi referenta.

W odpowiedzi rm. Haeckerowi i ks. Kasprzykowi rm. Dr. Klimecki wyjaśnia, że przeciwko Dr. Kolkiewiczowi jako człowiekowi o nieposzlakowanej przeszłości i wzorowemu urzędnikowi Gminy występują ludzie, których celom partyjnym system rządzenia Dra Kolkiewicza w Kasie Chorych nie odpowiada, a przedstawienie w ten sposób sprawy tej na forum Rady m. uważa

mowca za demonstrację polityczną. Z Rady miejskiej pragnie się uczynić instrument przeciw Rządowi, który powołał p. Dra Kolkiewicza na wysoki urząd. Mowca stawia wniosek o skreślenie drugiej części wniosku.

W dyskusji zabierali jeszcze głos rm. Haecker, Wiceprez. m. Dr. Wielgus, poczem Prezydent Rolle udzielił wyczerpujących wyjaśnień. Po wyczerpaniu dyskusji Prezydent Rolle zarządza głosowanie kartkami, powołując na skrutatorów rm. Dr. Merza, Dr. Oberlendera i Pachońskiego.

Sekretarz odczytuje według alfabetu nazwiska obecnych radców, którzy głosy swe składają do urny.

Na 55 głosujących radców m. za wnioskiem referenta z poprawką Dra Klimeckiego oświadczyło się 39 radców m., przeciw 11, białych kartek oddano 5.

W wyniku powyższego głosowania wniosek referenta uchwalono ze skreśleniem ustępu „z tem, że czas spędzony na tym urlopie od dnia 1 września 1929 r. nie ma mu być wliczony do czasu służby czynnej i nie może przenosić lat 2".

Wobec wyczerpania porządku dziennego, przewodniczący zamyka posiedzenie o godzinie 22·30.

Sprawozdania z posiedzeń Sekcyj i Komisyj Rady miejskiej.

Dnia 3-go b. r. odbyło się pod przewodnictwem radcy m. Wincentego Wajdy **posiedzenie Sekcji III. Rady m.,** na którem wybrano komisję, złożoną z 5 radców, mającą opracować wnioski w sprawie likwidacji M. Wyrobni Mydła, oraz przyjęto do wiadomości sprawozdanie P. Wiceprezydenta m. Dra Piotra Wielgusa o stanie zapasów zbożowych.

—

Dnia 5-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta m. Witołda Ostrowskiego **posiedzenie Sekcji I. Rady m.,** na którem uchwalono wnioski na Radę miejską w sprawie ustalenia granic niektórych dzielnic miasta, ustanowienia linji regulacyjnej ulicy bocznej od ul. Grzegórzeckiej, dalej uchwalono sprzedaż parceli w Dz. X. na cele regulacji narożnika ul. Szerokiej i Miodowej, rozpatrzono oferty na dostawę sukna na mundury dla niższych funkcjonarjuszy gminnych, oraz przyjęto oferty na szycie mundurów dla funkcjonarjuszy M. Urzędu Poboru Opłat i Podatków Pośrednich.

—

Dnia 12 lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem radcy m. Inż. Aleksandra Adelmana **posiedzenie Komisji Nadzorczej Rady m. dla Zakładu Czyszczenia Miasta i Miejskiej Straży Pożarnej,** na którem przyjęto do zatwierdzającej wiadomości sprawozdania z działalności za r. 1929 Zakładu Czyszczenia Miasta, Miejskich Zakładów Samochodowych i Miejskiej Straży Pożarnej.

—

Dnia 18-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem P. Prezydenta miasta Inż. Karola Rollego **posiedzenie Rady Artystycznej Rady m.,** na którem rozpatrywano sprawę przebudowy „wikarówki" przy kościele N. P. Marji, sprawę parcelacji gruntów przy ulicy Krowoderskiej, linji regulacyjnej ul. Król. Jadwigi, linji regulacyjnej ul. Zielonej, oraz projekt pasażu łączącego ul. Dunajewskiego, Plac Biskupi i ul. Krowoderską.

—

Dnia 19-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem P. Prezydenta m. Inż. Karola Rollego **posiedzenie połączonych Sekcyj II., III. i IV. Rady miasta,** na którem uchwalono wnioski na Radę m.: w sprawie zawarcia umowy z Rządem odnośnie Państwowej Szkoły Zawodowej Żeńskiej, utworzenia oddzielnego miejskiego ambulatorjum dentystycznego dla dzielnicy XXII. Podgórze, oraz rozszerzenia etatu Miejskiego Ambulatorjum Dentystycznego dla dzielnicy XXII. Podgórze, oraz rozszerzenia etatu Miejskiego Urzędu Zdrowia, w sprawie uzyskania kredytów na różne inwestycje miejskie, m. in. na budowę hali targowej w Rzeźni miejskiej, oraz na cele kanalizacji miasta i konserwacji dróg. Pozatem Sekcja II. Rady miasta, mając na uwadze ciężkie położenie gospodarcze ludności, przyznała wydatne ulgi przy zapłacie zaległych podatków i opłat miejskich, w szczególności co do opustu narosłych procentów zwłoki.

—

Dnia 20-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem radcy m. p. Wincentego Wajdy **posiedzenie Sekcji VIII. Rady miasta,** na którem uchwalono budżet Rzeźni miejskiej na rok 1930/31 oraz wnioski na Radę miejską w sprawie opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa łącznie z badaniem na włośnie, w sprawie taryfy za urządzenia do kontroli sanitarnej wprowadzonego do Krakowa mięsa i za ponowne badanie tego mięsa, wreszcie wnioski w sprawie urządzenia miejsca do sprzedaży mięsa mniej wartościowego. W końcu uchwalono wnioski na Radę miejską w sprawie likwidacji M. Wyrobni Mydła.

—

Dnia 21-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta m. Witołda Ostrowskiego **posiedzenie Komisji Rady miejskiej dla Zakładów przemysłowych,** na którem rozpatrzono i uchwalono budżet Elektrowni miejskiej na rok 1930/31, wykazujący w wydatkach zwyczajnych kwotę zł. 11,416.372 a w wydatkach nadzwyczajnych kwotę zł. 2,475.216. W budżecie przyjęto naturalny roczny przyrost konsumcji, a w wydatkach nadzwyczajnych uwzględniono oprócz koniecznego rozszerzenia sieci kablowej i rekonstrukcji sieci prądu stałego na prąd zmienny w obrębie miasta Krakowa, elektryfikację gmin przyległych, a mianowicie: Olszy, Prokocima, Woli Justowskiej i Bronowic. Na budowę nowego domu mieszkalnego dla pracowników Elektrowni wstawiono do budżetu kwotę zł. 450.000.

—

Dnia 22-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem radcy m. p. Inż. Aleksandra Adelmana **posiedzenie Komisji Rady m. dla Zakładu Czyszczenia miasta i M. Straży Pożarnej,** na którem rozpatrywano sprawę przebudowy strażnicy w Dzielnicy XXII. Podgórze, przyczem uznano konieczność budowy nowej strażnicy w tej dzielnicy. Pozatem rozpatrywano i zatwierdzono projekt budżetu na rok 1930/31 Zakładu Czyszczenia miasta, Miejskich Zakładów Samochodowych i m. Straży Pożarnej.

—

Dnia 25-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Dra Piotra Wielgusa **posiedzenie połączonych Sekcyj III. i VII. Rady m.**, na którem rozpatrywano i przekazano specjalnie wybranemu subkomitetowi prawniczemu projekt rozporządzenia o prowadzeniu przedsiębiorstw czyszczenia dołów kloacznych.

—

Dnia 25-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Dra Piotra Wielgusa **posiedzenie Sekcji VII. Rady miejskiej,** na którem przyjęto do wiadomości sprawozdanie o warunkach bezpieczeństwa lokali widowiskowych oraz sprawozdanie z działalności Wydziału VII. Magistratu, Straży Pożarnej, Zakładu Czyszczenia Miasta i M. Zakładów Samochodowych za rok 1929, przyjęto wnioski Magistratu w sprawie opłat za tablice ponumerowania domów, oraz w sprawie udzielenia zezwolenia firmie „Standard Nobel" na urządzenie stacji dla obsługi samochodów na pl. Zgody w dzielnicy XXII. Podgórze.

—

Dnia 26-go lutego b. r. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta m. Witołda Ostrowskiego **posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta,** na którem zatwierdzono rzeczywiste koszta wykonanych w sezonie budowlanym 1929 r. robót drogowych i kanałowych, a mianowicie: uporządkowanie ul. Wielopole, Batorego, św. Krzyża, placu Nowego i t. d., oraz koszta budowy kanału w ul. Juljusza Lea i koszta odwodnienia fundamentów kościoła N. P. Marji. Następnie przyjęto wnioski, odnoszące się do sposobu urządzenia ulicy bocznej od ulicy Głowackiego w Łobzowie na gruntach Ski „Esge" i wnioski, uzupełniające uchwałę Rady miasta z dnia 5 grudnia 1929 r. w sprawie zniesienia kanałów podwórzowych, zatwierdzono projekt budowy chodnika w ul. Sołtyka i projekt skanalizowania ulicy Zamojskiego w Dz. XXII., rozstrzygnięto oferty złożone na podstawie rozpisanej licytacji na dostawę uzbrojeń kanałowych, przyjęto do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie z kontroli Budownictwa m. Oddział B. przy robotach ziemnych, wykonywanych dla założenia pod chodnikami przewodów gazowych, wodociągowych, elektrycznych, telefonicznych i t. d.

—

SPRAWOZDANIE

z działalności Teatru miejskiego im. Juljusza Słowackiego w Krakowie za sezon 1928/29 i pierwszą połowę sezonu 1929/30.

Teatr miejski rozpoczął sezon 1928/29 dnia 8 września 1928 r. Spóźnienie o tydzień nastąpiło wskutek tego, że rozpoczęty z końcem czerwca remont instalacji światła elektrycznego i przeróbka urządzeń elektrycznych z dawnego prądu stałego na zmienny nie mogły być wcześniej ukończone tem bardziej, że w związku z tem zmontowany horyzont panoramiczny na scenie należało przed otwarciem sezonu należycie wypróbować.

Remont ten przeprowadzono na podstawie uchwały Rady miejskiej z 24 maja 1928 r.

Sezon zakończył się 15 sierpnia 1929 r. W ciągu tego czasu dano 351 przedstawień, w tem popołudniowych 51, szkolnych 8, popularnych 53. Polskie sztuki zajęły 165 wieczorów, sztuk autorów polskich 11, sztuk obcych 19.

Z pośród polskich sztuk wyróżniły się: »Róża« Żeromskiego, »Achilleis« Wyspiańskiego, »Niespodzianka« Rostworowskiego, oraz »Krakowiacy i Górale« w inscenizacji Dyr. Nowakowskiego, które osiągnęły niebywałą jak na krakowskie stosunki liczbę 62 przedstawień.

Personal artystyczny składał się z 51 osób, a to 20 artystek i 5 kandydatek, oraz 21 artystów i 5 kandydatów.

Gościnnie występował Aleksander Węgierko w »Pigmaljonie« Shawa, który osiągnął 30 przedstawień.

Rozchód wykazał kwotę 1,135.276 zł. 89 gr. Sezon zamknięto z dniem 31 listopada 1929 r. gotówką w kasie w kwocie 27 zł. 99 gr.

W tym okresie dopłaciła Gmina do teatru kwotę zł. 346.123.46, tj. kwotę przewidzianą w Dz. III. budżetu miejskiego.

W szczególności dopłata ta wynosiła przez 7 miesięcy roku budżetowego 1928/29 z budżetowego kredytu 330.000 zł. po 27.500 zł. miesięcznie czyli 192.500 zł. i przez 5 miesięcy roku budżetowego 1929/30 z budżetowego kredytu 315.000 zł. po 26.250 zł. miesięcznie, czyli 131.250 zł. W ten sposób wypłaciła Gmina teatrowi kwotę 323.750 zł., reszta przypada na 41% dodatek świąteczny dla całego personalu Teatru miejskiego, analogicznie do podobnego dodatku, wypłaconego funkcjonarjuszom miejskim.

Okres prowadzenia teatru we własnym zarządzie Gminy rozpoczął się w dniu 1 października 1915 r., tj. z dniem śmierci ś. p. Pawlikowskiego, ostatniego dzierżawcy teatru i trwał do 31 lipca 1929 r., czyli lat 14.

Stwierdzić należy, że okres własnego zarządu Gminy przypadł na najtrudniejsze dla teatru czasy wojny światowej i na okres stagnacji gospodarczej powojennej.

Mimoto dzięki wybitnym fachowym zdolnościom dyrektorów, którzy prowadzili z ramienia Gminy scenę krakowską, w szczególności dyrektora ś. p. Lucjana Rydla, następnie Adama Grzymały-Siedleckiego, Teofila Trzcińskiego i Dr. Zygmunta Nowakowskiego, teatr nietylko przetrwał najcięższe chwile, ale sumienną i celową pracą artystyczną zdołał wybić się ponad przeciętność, przez co spełnił należycie trudne zadanie utrzymania sceny na poziomie prawdziwej sztuki.

Długi, jakie teatr miejski za cały okres zarządu Gminy pozostawił, znajdują wyraz w Dziale VII. budżetu 1930/31, gdzie pod osobną pozycją wstawiono kwotę 72.153 zł., płatną w 6 ratach rocznych po 12.025.50 zł.

Na dług ten składają się rachunki:

1) Elektrowni miejskiej za prąd . . .	67.628.39 zł.
2) Wodociągu miejskiego za instalację .	930.50 „
3) Za idealny podatek przemysłowy na rzecz b. Wydziału Krajowego . . .	3.594.11 „
Razem . .	72.153·— zł.

Każdy z dyrektorów umiastowionego teatru kładł główny nacisk na uzupełnienie inwentarza teatralnego, który po dzierżawcach został bardzo uszczuplony.

To też, gdy zgodnie z uchwałą Sekcji II Rady miejskiej przystąpiono do fachowego oszacowania, okazało się, że wartość inwentarza jest bardzo znaczna.

Majątek teatralny podzielono na: a) nieruchomy, b) ruchomy i c) inwentarz teatralny.

A. Majątek nieruchomy stanowią:

I. Gmach teatru miejskiego:

1) wewnętrzne jego urządzenie, jak instalacja elektryczna, gazowa, wodociągowa, kanalizacja, centralne ogrzewanie, sieć telefonów wewnętrznych lokalnych,

2) wyposażenie widowni meblami stale przytwierdzonemi.

II. Budynek pomagazynowy z kotłownią i instalacjami.

III. Budynek po dioramie w podworcu szkoły im. Władysława Jagiełły.

IV. Budynek poszkolny przy placu św. Ducha z instalacjami.

V. Budynek magazynowy przy ul. Radziwiłłowskiej.

B. Majątek ruchomy stanowią:

I. W gmachu teatru miejskiego:

1) wyposażenie wewnętrzne widowni,

2) wyposażenie wewnętrzne sceny,

3) wyposażenie wewnętrzne zascenia.

II. Urządzenia wewnętrzne w budynku pomagazynowym, w budynku poszkolnym i w magazynie teatralnym przy ul. Radziwiłłowskiej.

C. Inwentarz teatralny:

Inwentarz ten składa się z następujących działów:

I. bibljoteka,
II. dekoracje,
III. meble,
IV. rekwizyty,
V. kostjumy męskie,
VI. kostjumy damskie,
VII. obuwie,
VIII. bielizna,
IX. peruki,
X. firanki, dywany, nakrycia,
XI. zbrojownia,
XII. przyrządy i materjały elektryczne,
XIII. obrazy.

Za podstawę oszacowania brano wartość rzeczywistą przy przedmiotach zupełnie dobrych, przy zniszczonych wartość użytkową odpowiednio obniżoną. Przyjęto zasadę, że w razie ubytku przedmiotu lub jego zniszczenia winni dzierżawcy uzupełnić inwentarz nowym przedmiotem, a gdyby to okazało się trudnem do przeprowadzenia winni zwrócić kwotę szacunkową.

Na tych zasadach przeprowadzony szacunek inwentarza teatralnego, a więc jednego tylko działu majątku teatru, wykazał wartość 980.000 zł. Komisja budżetowa Rady miejskiej postanowiła przejść do systemu dzierżawy uchwałą z dnia 20 lutego 1929 r. Rezolucję tę przyjęła Rada miejska na posiedzeniu w dniu 11 marca 1929 r., przekazując ją Prezydentowi miasta, Komisji budżetowej, teatralnej i Sekcji II i III Rady miasta, z tem że wnioski w tej sprawie zostaną Radzie m. przedłożone na jednem z najbliższych posiedzeń.

Działalność teatru miejskiego była wszechstronnie omówiona na budżetowych posiedzeniach Rady miejskiej. Podnoszono przedewszystkiem wysokość kredytów teatralnych w budżecie miejskim, które należałoby zmniejszyć.

Z chwilą ogłoszenia uchwały Rady miejskiej zaczęły napływać oferty na dzierżawę teatru.

Oferty złożyli: Jerzy Leszczyński, Aleksander Węgierko, Związek artystów Scen Polskich w Warszawie, Ludwik Czarnowski, Kazimierz Biernacki, Mieczysław Szpakiewicz, Emil Zegadłowicz, Tadeusz Biernat, Józef Wiśniowski oraz Teofil Trzciński wspólnie z Eugenjuszem Bujańskim.

Ofertę cofnęli Leszczyński i Węgierko.

Następnie weszła sprawa pod obrady Komisji Teatralnej Rady miejskiej, która do pertraktacyj z oferentami upoważniła swych członków rm. Emila Haeckera i rm. Dra Stanisława Rowińskiego.

Po przeprowadzonych pertraktacjach sprawa w formie wniosków Prezydenta miasta, Komisji teatralnej i Sekcji II. weszła pod obrady Rady miejskiej, która na posiedzeniu w dniu 23 maja 1929 r. po wyczerpującej dyskusji uchwaliła oddać teatr w dzierżawę pp. Teofilowi Trzcińskiemu i Eugenjuszowi Bujańskiemu, którzy złożyli deklarację, że zatrzymają na stanowisku dyrektora administracyjnego dotychczasowego długoletniego dyrektora Jana Mikuckiego.

Kontrakt dzierżawy opracowany przez rm. Dra Stanisława Rowińskiego opiera się na uchwalonych przez Radę miejską głównych warunkach:

1) dzierżawa ma trwać 3 lata z prawem wypowiedzenia po pierwszym roku,

2) dzierżawcy mają obowiązek corocznego powiększania inwentarza teatralnego za kwotę 30.000 zł. na rzecz Gminy,

3) w repertuarze zastrzega się przedstawienia popularne i szkolne,

4) subwencja Gminy wynosi 250.000 zł. rocznie.

5) dzierżawcy zwracają Gminie gaże personalu robotniczego przyjętego na etat Gminy,

6) podatek biletowy oznacza się na 3% w pierwszym roku dzierżawy;

7) dzierżawcy składają kaucję w kwocie 70.000 zł.

Pierwszy sezon dzierżawy teatru miejskiego rozpoczął się 31 sierpnia 1929 r. „Samuelem Zborowskim“ Goetla z Junoszą-Stępowskim w roli króla.

Ten pierwszy krok nowej dyrekcji uważać należy za bardzo dodatni, a to nietylko ze względu na wysoki poziom artystyczny przedstawienia i otwarcie sezonu polską sztuką, ale również i dlatego, że zagrano sztukę, która została nagrodzona w poprzednim sezonie na konkursie dramatycznym teatru krakowskiego, przez co nowa dyrekcja niejako w zastępstwie miasta wywiązała się z zobowiązania Gminy wobec autora.

Również wyjątkowo dobrem pociągnięciem nowej dyrekcji było zaangażowanie na szereg tygodni Kazimierza Junoszy-Stępowskiego i Stefana Jaracza, przezco uzyskał teatr atrakcję pierwszorzędnego znaczenia artystycznego. Obaj artyści nietylko pierwszorzędnie wykonywali swe role, ale przykładem wzorowego ich opanowania podnosili współgrający zespół. W rezultacie dyrekcja osiągnęła dawno niewidziany rekord przedstawień każdej niemal sztuki, które przeważnie dopiero po trzech tygodniach schodziły z afisza. Znaczy to, że liczba widzów teatralnych wzrosła niepomiernie. Zaczęły się na widowni pojawiać osoby, które dotąd teatru unikały, zaczęli uczęszczać do teatru mieszkańcy okolic Krakowa. Z zestawienia rachunkowego dyrekcji za ubiegłe 4 miesiące wynika, że frekwencja dzienna osiągnęła 76% wypełnionej widowni.

Przy takim pędzie do teatru miesięczny dochód z biletów wyniósł przeciętnie 69.000 zł. Wydatki obliczyła dyrekcja przeciętnie na 92.000 zł. miesięcznie, czyli nawet przy niezwykle wielkiej frekwencji teatr jest deficytowy.

Z subwencji miesięcznej 19.000 zł. należy zatem odtrącić 3.000 zł., czyli na rezerwę roczną pozostałaby kwota 160.000 zł., gdyby frekwencja przez 10 miesięcy utrzymywała się na poziomie 76%, co jednakowoż na stałe jest nie do osiągnięcia.

Natomiast przyjąć należy, że przy energicznem i fachowem prowadzeniu teatru frekwencja ustabilizuje się na 60%, wówczas roczna rezerwa wyniesie około 120.000 zł. Jeśli się zważy, że gaże wynoszą miesięcznie przeszło 40.000 zł., to okaże się, że wydatki na deficytowy miesiąc lipiec i na urlopowy miesiąc sierpień, oraz wydatki na rozpoczęcie każdego następnego sezonu pochłoną wprawdzie całą rezerwę roczną, ale nie spowodują żadnego przekroczenia uchwalonej przez Radę miejską subwencji 250.000 zł. rocznie.

Świetnie zorganizowany, energicznie administrowany i umiejętnie prowadzony przez obecną dyrekcję teatr daje gwarancję, że utrzymywać się będzie nadal w pewnej i stałej równowadze.

Początek obecnego sezonu należy uważać za wyjątkowo korzystny, co może więcej się nie powtórzyć ze względu na niewielką ilość sztuk takich, jak »Artyści«, »Wielki Kram« i »Szwejk«, które stanowiły atrakcję dla wszystkich scen Europy zachodniej.

Nakładem Gminy m. Krakowa. — Odbito w drukarni Miejskiego Muzeum Przem. pod kier. Stefana Baranowskiego w Krakowie, Smoleńska 9.